

Békeharang

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN.
AMÉRIKÁBAN - AZ ÉVI ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL
2 DOLLÁR.
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÖNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ:
EGÉSZ ÉVRE 96" - K
FÉLÉVRE 48" - K
EGYES SZÁM ÁRA 4 KORONA.

A Mester itt van és hív téged!

Ján. 11: 28.

Alacsony, keleti ház zölddel futtatott és virágos tornácról tavaszi illat árad a nyitott ajtón és ablakon keresztül egy tágas szobába, melyben asztalok mellett felállított kereveteken egy kis társaság helyezkedett el, hogy elfogyassa a felszolgált oszonnát. Egy mély gyászba öltözött fiatal nő szolgálja ki a vendégeket —, tejet, vaját, friss kenyeret és a gyümölcsstermés első zsengéjét hordván fel. Ezeket a jó adományokat az a gyászruhás, szomorú ábrázatú, fiatal nő elhelyezi az asztalokon; azután a hátsó ajtó felé siet, hogy azon keresztül ismét távozzék oda, a hönnan jött, a konyhába. — Mintha kerülné ezt a hangos társaságot, mintha szívesebben volna egymagában! Talán azért is siet ki.

A társasággal együtt, ott ül, a hátsó ajtó melletti sarokhoz közel, az egyik asztal végében egy másik gyászruhás-nő. Szomorú arcát mély bánatában sűrűn fedi el kezével, miközben észrevétlenül egy-egy könnyet töröl ki szeméből. Szótlan ül s maga elé mered az egész idő alatt, míg a társaságban egyre élénkül a hangulat. Gondolatai másutt vannak, mozdulataiból látszik, hogy nyugtalan. Szeretné, ha nem kellene itt lennie s csak kényszerűségből, a vendégei iránt tartozó illendőségből maradt a szobában.

A társaságban evés közben megjön a jókedv is. Már-már elfelejtik, hogy miért jöttek. Innen élénk beszéd, onnan elfojtott nevetés hangzik fel. Az emberek kiestek a vigasztalók szerepéből s a gyászoló családról is megfeledkeztek már.

De kik ezek a vigasztalók s kik azok a gyászolók? A vigasztalók Jeruzsálemből jöttek ki Bethániába, hogy részvétüket nyilvánítsák Mária-nak és Mártának, annak a két gyászoló nőnek, kik a négy nap előtt meghalt és most már eltemetett fítestvérüket, Lázárt siratták.

De mi az? A hátsó ajtó megnyílik. Rajta hirtelen, izgatottan besurran Márta, odahajlik a közelben ülő Mária-hoz, ság a fülébe valamit s aztán mindketten szó nélkül távoznak, még mielőtt ez különösebben feltűnt volna a társaságnak. Csak később vették észre és tudták meg a vigasztalók, hogy mi történt.

Hát mi is történt tulajdonképen? Mit ságott Márta, Mária-nak a fülébe? Semmi egyebet csak ezt a pár szót: „A Mester itt van és hív téged!”

És ez a pár szó elég volt arra, hogy Mária ott hagyja a helyét és siessen a Jézushoz.

Te még nem hallottad az Ur hívó szavát kedves olvasóm? Az Ur különböző módon és körülmények között szól hozzánk. Nemcsak erős vihar és mennydörgés hangján, mint Mózes és Izraelhez, hanem gyenge szellő fuvallatában is, mint Illés prófétához. Nem csupán feltűnő jelenségek által, mint Pálhoz a damaszkusi úton, hanem hív szinte észrevétlenül, titokban is, mint a Mária-t, a Jézus üzenetét neki fülébe ságó Márta által. Belszár babilóniai királyt vidám lakoma; Mária-t halottitör alkalmával szólította az Ur. Örömben, bánatban, odahaza, úton, büntetve és áldva, szigorúan, szeliden, születéseknél és temetéseknél, ígihirdetésekor és mulatságok alkalmával, nyereség és veszteség által ezer és ezer úton-módon szólhat hozzánk az Ur és hív magához. Te hozzád még nem szólt volna? ! Téged még nem hívott volna?

Mikor valami csapás szemed elé tárta gyengeségedet és tehetetlenségedet, mikor váratlan öröm, vagy áldás meggyőzött Isten jóságáról és szeretetéről, mikor egy ige, vagy valami cselekedet megragadta a lelkedet, akkor szólott hozzád az Ur, akkor hívott tégedet!

S te feleltél a hívásra, engedelmeskedtél a szavának? Lám, Mária nem sokat tévovázott. Pál is azt mondja magáról: „Nem tanácskoztam testtel és vérrrel.“ Ők azonnal cselekedtek.

Németországban nem régebben egy táncmulatságon egy táncos halva esett össze. Milyen erős és érthető hangon szólott ott az Ur a többi táncoshoz. S azt hiszitek, ők meghallották az Urnak hívását? A sok mulató között csak egy férfi akadt, kinek elment a kedve a táncolástól s nyomban hazament. A többi ott járta a táncot a hulla körül tovább.

Herceghalomnál a napokban kisiklott a Wien-be igyekvő gyorsvonat. Az utasok közül többen halálosan megsebesültek, vagy pláne meg is haltak. De a legtöbb utasnak semmi baja sem lett. Vajjon e csodálatos megmenekedésükben gondoltak e arra, hogy mindegyikükre vonatkozik ez az ige: „A Mester itt van és hív téged!“? Vajjon felelték-e az Ur hívására? — A megmenekedett több száz, csupa I. és II. osztályú utas között gyűjtést rendeztek a derék mentők javára. Mit gondoltok mennyi jött össze? Mindössze 4400 Kor., kevesebb, mint amennyit a buffé-kocsiban fogyasztottak és költöttek a gyomrukra a megmenekedett, derék emberek! Oh, hol itt a hála?

Hát nem a Mester lábához kellett volna borulniok ilyen kegyelem megtapasztalására?

De te oda borultál-e, Hozzá sietél-e mikor neked szólott ez az ige: „A Mester itt van és hív téged!”? Elhagytad-e a régi helyedet és sietél-e Hozzá?

Ne mondd: Az nem olyan egyszerű, a bűnnel a környezettel szakítani! — Máriának is támadhattak volna aggályai az iránt, hogy majd mit szólnak az emberek és mit szólnak a vendégei, ha ő egyszerűen elmegy és ott hagyja őket? De ő ezzel nem törődött. Az Ur, a Mester neki mindig több, nagyobb és becsesebb volt, mint az emberek. S neked még mindig az emberek drágábbak és értékesebbek, mint az Ur?

Portugáliai Kelet-Afrikában egy misszionáriusnő igehirdetése után egy kis négerfiú közelített feléje és így szólott hozzá: „Én is szeretném az Ur Jézust követni.” „Már régen hallottad a Mester hívó szavát?” — tudakozódott a misszionáriusnő a kis fiunál. — „Nem, épen most, az igehirdetés alatt — válaszol rá a fiúcska — de mindjárt megértettem s meg is akarom tenni, a mit mondott.”

Oh, vajha mi nagyok se lennének restebbek e kis fiunál, ha halljuk az Ur hívó szavát! És, ha még eddig nem hallottad volna ezt a hívó szót, úgy most, amikor elolvastad ezt a cikket: hallottad. „A Mester itt van és hív téged!” R.

Hogyan hívott engem a Mester?

Az ember nemcsak test szerint él a maga materiális megköltöttségében, de él az ember >kiegészítőjével: a lelkével is. A világ és teremtményei között a legutolsó (sorrend szerint),

A methodisták.

(Folytatás.)

12. Végez a methodizmus szocialis munkát is?

Végez. Amerikában például egyetlen egy keresztyén felekezet sem tett annyit a *rabszolgaság* megszüntetése érdekében, mint a methodizmus. Ma is kiváló érdeme az *iszákoság* elleni küzdelem. Hazánkban is nagy áldozatok árán az első sorokban harcol „Alkohol” király ellen. Budapesten alkoholmentes éttermet tart fenn s az alkohol ellenes ügy országszerte való propagálására külön munkást alkalmazott. Nagy gondot fordít a methodista egyház a betegek ápolására. Van diakonissza-képzőjük mindenfelé, ahol a betegápolásra és missziói munkára képzik ki az arra alkalmas fiatal nőket. A kiképzett diakonisszák azután az egyház saját *kórházaiban*, *sze-gényházaiban*, különböző *intézeteiben* nyernek elhelyezkedést. Nekünk Magyarországon még nincs diakonissza-képző intézetünk. De már hét magyar növendékünk van kint Frankfurtban, ahol diakonisszák készülnek. Van a methodistáknak sok *árvaházuk* is. Ilyen hazánkban is van már Budakeszin, ahol különben nagy *gyermeknyaraltatási*

de mindazokon felülálló az ember, ki Istentől kapott lélek által Vele közösségben élhet s tisztelettel párosult imádatban: Atya és gyermek, tisztelet és engedelmesség viszonyát tartja fenn... Helyesebben: erre hivatott.

Az első bűn eredetét tudván — megállapíthatjuk, — hogy a bűn lett természetünké és nem az engedelmesség, okul szolgálva Isten haragjának kihívására, mely által a bűn terhét az Ur haragjának ismeretében hordozzuk... De Isten adott kegyelmet, sokszor megújítva azt s végül a legnagyobb kegyelmet adta Fiában: — az Ur Jézusban.

Mint Atya, Isten tudatában van annak, hogy az ember az Ő számára elveszett, az Ő részére meghalt, az engedetlenség fegyverével lévén öngyilkossá. Tudván ezt az Ur, hívja gyermekeit az Ő csodálatos mentő-szeretetének megszámlálhatatlan tüneményeivel, melyek változva tüntetik fel a féltőn szerető türelmetességet.

Kis gyermek voltam még, midőn reggelimet fogyasztva mindenki megdöbbenésére így szóltam édesanyámhoz: „Ugy-e mama, az Isten is így reggelizik a mennyországban!?”... « A nem várt kérdést — a meglepetés nyomán — nagy hahota váltotta fel. Majd a következő választ kaptam: „Igen fiacskám, épen úgy, mint te!» Gyermeki naivságom nem ismerte a szegényt. Feltett kérdéseimkor idegenek is voltak jelen. Édesanyám feleletét sokféleképen kombinálva, kitalálták évekig rajtam száradt nevemet: „Istenes D... úr!» A folytonos incselkedés szegényérzetet ébresztett bennem, mely a pirkadó napot szunnyadásra készítette. S így jártam hosszú ideig... Azonban lassan, mégis csak pirkadni kezdett. Ugy éreztem — bár eleinte szegénylősen, — hogy letérdelve kellene imádkoznom, melyhez mintegy hozzá ne-

akciónk évről-évre sok rosszul táplált, beteges gyermeknek teljesen ingyen nyújt üdülést, erősödést.

13. Hogy történik a methodistáknál a prédikátorok kiképzése?

Amerikában a prédikátornövendékek az egyház által fenntartott iskolákban nyerik kiképzésüket. Ott a methodistáknak vannak különböző iskolák: közép-, felsőiskolák, sőt egyetemeik is. A prédikátornövendékek az általános képzettséget illető tanulmányaik végeztével u. n. prédikátorképző szemináriumba jutnak, ahol előképzettségüknek megfelelően hosszabb, vagy rövidebb ideig tartó szakkiképzésben részesülnek.

Németországban is van ilyen prédikátorképző szeminárium a majnai Frankfurtban. Németországban többen a prédikátorok közül, az állam által fenntartott egyetemeken végzik tanulmányaikat s aztán a frankfurti szemináriumban töltött egy-két évi továbbképzés után az egyház megbízottai előtt teszik le vizsgáikat. A frankfurti szemináriumba azonban egyetemi képzettség nélkül is vesznek fel ifjakat, kiknek azonban négy évig alapos szaktanulmányt kell végezniök (olyformán, mint a protestáns misszionáriusoknak a misszionárius-képző iskolákban) s szintén az

veltem magam. Igaz, sokszor csak gépiesen, értelem nélkül imádkoztam, de ájtatosságom rugója mindég az Istenfélelem és az Isten iránt való szeretet volt! Nem voltam jobb, mint a többi gyermek, azonban felve szerettem Istenemet, illetőleg Ő szeretett engem, mint másokat is.

Sajnos, ez sem volt sokáig. Ugyanis egy alkalommal »rossz fát tettem a tűzre« és édesapám megszidott. Dorgálása közben rám vonatkozólag megsértette az Istent, én szégyelvény magam, már nem térdeztem le; később takaróm alatt is elhanyagoltam imára kulcsolni kezemet.

Idő múlt el ismét, míg ujólag félni, szeretni kezdtem az Istent. Ismét imádkozni kezdtem, de már titkon, szégyenkezve. Nem ismertem határozottan a bűn következményeit (a gyógyás megnyugtatót) de megtudtam különböztetni a jót és a rosszat. Fokozatosan mind jobban ismertem fel a bűnt s annál inkább félttem, illetőleg szerettem az Istent. Sokszor csókot dobtam az ég felé, míg egyszer nővérem észrevette és így szólt: »Hát te az eget csókolod?« Ez a pár szó oly nagy szégyent lopott a szívembe, hogy kiölte az istenfélelem csiráját is. Felnövekedvén oda vezetett, hogy nyíltan megtagadtam azt, Akit azelőtt félttem, szerettem.

Ez volt a legnagyobb időköz, melyet teljesen Isten nélkül éltem, de a legsivárabb is. Eddig csókot dobtam, most szitkot szórtam az ég felé!

Míg az előző időközökben csupán csak »szégyenből« hanyagoltam el az Istennel való közösségemet, — addig most már »öntudatosan«. Nem akartam hallani Isten létezéséről. S ráadásul munkakörnyezetemben oly egyénekre találtam, akik szintén tagadók voltak s velük együttesen üvöltve tagadtam az Alkotó létezését.

egyház megbízottai előtt levizsgáznok. Hazánkban, ahol még nincs az egyháznak külön prédikátor-képző iskolája, a prédikátoroknak készülő ifjaktól megkívánják a középiskolai érettségét, melytől csak kivételes esetekben térnek el. A kellő előképzettséggel bíró ifjainkat egyelőre a németországi prédikátorszemináriumba küldjük, de máris komolyan foglalkozunk annak a kérdésnek a megoldásával, hogyan lehetne magyar prédikátorainknak itthon való teljes kiképzését biztosítani.

Bárhon nyerje is azonban a methodista prédikátornak készülő ifjú kiképzését, addig fel nem vétetik az intézetbe, míg minden kétséget kizárólag ki nem derült, hogy a prédikátor hivatásra alkalmas és Istentől elhívott egyéniség. E végből azok az ifjak, kik a prédikatori szolgálatra hivatást éreznek, bizonyos ideig, egy már rendes szolgálatban levő prédikátor mellé kerülnek, mint »segédmunkás«-ok és csak ennek, meg az évi konferenciának ajánlatára vétetnek fel a prédikátor-képző intézetbe. Úgy, hogy nem hívó, vagy bármi tekintetből alkalmatlan egyének, a methodista egyház szolgálatában nem nyernek alkalmazást, de még csak kiképzést sem, az igehirdető szolgálatra.

Ezek mellett a szakszerűen képzett prédiká-

Mindezek dacára Ő hűségesen szeretett. Türelemmel keresett és hívott szüntelen.

Mily nehéznek látszik most, ha visszagon-dolok a múltba, annak bizonyítani Isten létezését, akivel egyetértőleg tagadtam Őt. Valaha szövetségese voltam annak, most szerinte »párttű« vagyok!

De míg ide jutottam, a legutolsó ciklus ideje alatt, 1 és fél esztendőre volt szükség... míg végül legyőzött a názáreti Jézus!... Nekem 1 és fél esztendő kellett; neked tán kevesebb fog kel-len. Téged is szeret, téged is hív az Urnak szent Báránya, a názáreti Jézus! *Dekány É. D. E.*

KÜZDELEM ASZOCIÁLIS BAJOK ELLEN.

De profundis. *H. Köhler.*

Az asszonyka szomorúan gubbaszt a napfényben. Nincs melege szegénynek, de nem azért, mivel talán gyenge erővel sűt alá a nap, sőt, az csak úgy tüzel. Emiatt nagyon is melege lehetne és ő mégis fázik. Az ujjai idegesen mozognak, a szeme olyan, mint a parázs s az ajka nem életpiros, hanem kócos. Emészti a láz. És pedig már régóta. Már van jó néhány hónapja, hogy a testébe vette magát. Mikor lesz megint ép, erős? Félek, hogy csak a halál hozza meg neki azt a végső orvosságot, mely megszabadít minden szenvedéstől.

— Hogy van asszonyom? — szólok részvétellel.

torok mellett azonban, u. n. laikus prédikátorok, vagy helyi prédikátorok is nyernek alkalmazást a meth. gyülekezetben, mint az utazó prédikátorok segédei, kiknek azonban bizonyos szakkurzusokon szintén részt kell venniök s tanulmányaikról vizsgát tenniök.

14. Mi a methodisták főcélja?

A főcél: lelkek mentése felekezeti, nemzetiségi, képzettségbeli különbség nélkül. Wesley mondása: »A világ az én parókiám és lelkek mentése a hivatásom« még ma is jellegje ennek az ébresztő, evangelizáló, egyházi mozgalomnak.

15. Néhány nem methodista vélekedése a methodizmusról.

Martin F., egy tudós róm. kath. francia apát ezeket a figyelemreméltó szavakat mondta a methodizmusról: „A methodizmusnak a protes-táns világban való fellépése nem volt egyáltalán olyan valami kisebb jelentőségű esemény, mint ahogy néhány felületes megfigyelő vélekedett róla, legkevésbé volt pedig olyan esemény, amely felett gunyos mosollyal szabad lett volna napi-rendre térni. Ez a felbuzdulás megragadta az egész protestáns világot egyik végétől a másikig.

— Türok és szenvedek — szól csendesen, míg a könnyek csillogva szivárognak végig halvány arcán.

— Megadással kell viselnünk mindent.

— Úgy van — szól sirva — úgy van megírva és ezt is prédikálják mindig és én gyakorlom hősiesen, sok-sok éven át... De félek, hogy már nem soká bírom, hogy sorsom ellen zúgolódó leszek... És ki róhatná fel bűnömül? Nézzen rám, mit gondol, hány éves vagyok?

Felelek én: úgy ötven egynehány

A negyvenet is alig léptem át... Ön úgy látszik még udvarias akart lenni, engem hat vanra szoktak becsülni. Megvénültem idő előtt és a hajam őszül. Összetört engem — nem a betegség, hanem a nyomorúság. Először is itt betegedtem meg — szólta a szívére mutatva — itt belül... Ez a másik betegség már nem igen tudott pusztítani bennem, mert csak romokat talált... Áldozata vagyok az alkoholnak...

— Ön asszonyom, ön talán...?

— Félre ne értsen... én irtózom tőle... hanem a férjem...

Az asszony itt szünetet tartott, aztán folytatta.

— A férjem ügyes, eszes, a legjobb munkások közé tartozik. A legjobb anyagi viszonyok között élhetnének. A gyermekeim csinosan járhatnának és tanulhatnának. Az alkohol nyomorúságot, rongyot, békétlenséget hozott a házba. A gyermekeimre nincs mit aggatni és az éhségtől satnyul a testük... Most is másfél napja, hogy nem ettünk...

Rettenetes — kiáltottam elrémülve.

— Nem tartozik a ritkaságok közé — szól csendesen. — Már egy hete, hogy férjem nem jön haza... A nappalt a korcsmában tölti el,

az éjjelt pedig valamely árokban, vagy bokor mögött alussza át, ha csak ennél is nem rosszabb helyen van... Oh, az az alkohol!...

— Hát nem lehet őt észre téríteni?

— Nem hinném. — Megkíséreltem mindent, minden fufangot, asszonyi ravaszságot, a szépet, a jót, a könyörgést, a fenyegetést, — hasztalanul. Olykor néhány hétig túrhetően viselte magát... De aztán annál rosszabbul, mintha pótolni akarta volna, amit elmulasztott. Szóltam neki: ember, hova jutsz, hová jutunk; gondold meg útnak végét... Válságos órájában, mikor józan volt, mindent belátott, mindent elismert, szomorúan hajtotta alá a fejét és szólt: „Igazad van asszony, tudom, hogy igazad van... És az útnak a végét is tudom... Én majd a kórházban, vagy a börtönben fejezem be nyomorult életemet és titeket is elviszlek — valószínűleg a gyalázatba. De lásd asszony, nem tehetek róla. Engemet megfogott az alkohol, én annak a rabszolgája vagyok. Nincs saját akaratom, az alkohol kormányoz engem. Sokszor így szólok magamban: nem iszom többé! Ekkor elém áll az alkohol, arcomba vigyorog és szól: Hogy te nem iszol? innod kell, én parancsolom neked! — És aztán iszom, met az én ellenségem kényszerít az ivásra. Tűzet gyújt a gyomromba, a beleimbe, a torkomba, mely kínoz, éget s ezt egyedül csak alkohollal tudom úgy, ahogy eloltani.“

— Ember, te beteg vagy — szólok ilyenkor hozzá.

— Tudom én, hogy az vagyok, [olyan] betegségben szenvedek, amiből nem lehet kigyógyulni.

— És vajon ki fog-e gyógyulni? — Eddig mindig reménykedtem, hogy egy napon észre

Hogy erről meggyőződünk elégséges a jelenkor eseményeit figyelemmel kísérni, vagy tanulmányozni. Ez a fellendülés gyors és csodálatos fejlődésben áthatotta, meghódította s felvillanyozta az egész protestantizmust Németországban, Svájcban, Franciaországban, Angliában és az észak-amerikai Egyesült-Államokban. Az a körülmény, hogy a methodizmus eltekint valamiféle formától, lehetővé tette, hogy áthatott minden egyházi berendezésen. Az említett fellendülés hatása korunk politikai-, társadalmi- és vallási terein: szinte leirhatatlan. A methodizmust még eddig nem tanulmányoztuk eléggé behatóan s e miatt róvást érdemlünk. Nemcsak a tudósokat, hanem a tömegeket is befolyásolta s szellemét mindnyájával közölte. A mai kor vallásos élete a methodizmusban összpontosul. Árvaházak, a könyörülő szeretet munkái, nevelőintézmények-, az igazság terjesztése-, evangelizáció-, a prédikáció és a keresztyénség gyakorlati érvényesülése a methodizmus által új lendületet nyert s ma minden a methodizmus által nyer életet. Ez a jövő vallása, mellyel fel kell venni a versenyt a róm. kath. egyháznak.“

Harnack Adolf, berlini egyetemi tanár, a ki az újabb korban elismert egyháztörténeti kapacitás,

röviden így jellemzi a methodista egyházat: „A reformáció korá óta, az összes egyházak közt üdvtapasztalataiban a leggazdagabb, cselekedeteiben a legtevékenyebb és eredményeiben a leggyümölcsözőbb“.

Dr. Wurster, a tübingeni egyetem tanára, egy előadásában így nyilatkozott a methodistákról: „Uraim, a methodisták nem mondhatók „szektá“-nak. Hagyjunk fel végre ezzel az előítélettel. A szekta főismertető jelét náluk hiába keressük. Ők sohasem állították, hogy a szentek gyülekezetét képezik, nincs valami különleges tanuk, ők épen úgy, mint mi is, Luther vállain állanak. Uraim, a methodizmus nem akarja a tant reformálni, hanem az életet!“

16. Hogyan tudhatok meg még többet a methodizmusról?

Úgy, ha járátod e mozgalom magyarországi közlönyét a „Békeharang“-ot, melyet a „Keresztyén Könyvesház“ ad ki, sok egyéb jó könyv és irat mellett. Címe: Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

(Vége.)

fog térni. — Most már nem reménykedem... El fog pusztulni a szenvedélyében... Ha nem volna itt ez a három gyermek örömmel üdvözlőnem ezt a lázt, mely lassan, de biztosan megvált minden szenvedéstől... De mi lesz velük?... Amig engem látnak az éhséget is könnyebben tűrik... De ha már nem leszek, nem keresik-e majd a bűnben a nyomor elől a menedéket.

És én szólok neki:

— Az Isten utjai csodálatosak. Ki sokat szenvedett az gyakran nagy öröme ébred utóbb. Míg életlehelletünk tart, ne adjuk fel a reményiséget, mert illik, hogy mi reménykedők legyünk... A látó a Krisztus keresztfája mellett megtért az utolsó órában, miért ne térhetne meg az Ön férje?... Megváltónk mondja: „Kérjétek és megadatik néktek.” Kérje a megváltását és az Úr mezejátja önnek az örömet, hogy a szomorú napok után legyenek örömrák is a házban. Sok iszákos megtért az Úr segédelmével. Óh, vajha az Ön férje is megtérne!

— Óh, ha megtérne, — szolt szeliden — imádkozni akarok, hogy megtérjen,

És én megyek... Gondolkozva járom az utcákat és egyszer, mintha sok-sok hangot hallanék valami rettenetes mélységből, mely hangok hasonlatosak ennek az asszonnak panaszkodó hangjához... Én Istenem, sokan vannak ott lenn a mélyben... Emberek, ha van bennetek irgalom, jöjjetek segítségemre, hogy azokat felhozzuk a mélyből! *Löbel János.*

Egy spiritisztikai ülés.

Az utolsó idők veszedelmei közé, melyekről 1. Tim. 4: 1—3 és Máté 24: 26. szól, kétségtelen a spiritizmus is tartozik. Máté 24: 26. mintha egyenesen rá vonatkoznék. S habár sok százan kárát vallották, mert idegrendszerüknek pusztulásával s testi egészségükkel fizették meg, mégis ezren, meg tizezren ülnek le újból és újból, hogy hallgassák a felsőbbrendű szellemeknek sokszor és majdnem mindig egyáltalában nem szellemes kinyilatkoztatásait. A jelen sorok írója is szerencsés volt egy ilyen spiritisztikai seanon résztvehetni. Hadd álljon az olvasó előtt ennek az ülésnek a képe:

Este van, sötét van. Azaz nem, csak esti hat óra van és dereng az esthomály. Én, meg egy tanító jóval előbb jelenünk meg, hogy teljesen kiélvezzük a kiélvezhetőket, ha tudniillik akad valami élvezni való. De nem akad. A seane közönségének egyrésze már ott volt, amikor mi megérkeztünk, másik része utánunk érkezik. Házigazdánk kitűnő szívéllyességgel, szerénységgel és benső szeretettel fogad minket. A spiritisták egyáltalában nem rossz emberek; testvéreknek hívják egymást és ama rövid idő alatt, melyet közöttük töltöttem azt tapasztaltam, hogy sok hívó testvér és bizony némely gyülekezet is tanulhatna tőlük szeretetet. — Benn a szobában, hol történik majd a

kinyilatkoztatás, áll néhány pad, szék, egy asztal és még egyéb kicsiny butoradarab. — A spiritista testvérek meghatottan, csendesen ülnek helyeiken. Itt nincs láрма, nincs zajongás. Bizony ez is nagyon szép dolog. Amikor a mutató hatot mutatott mindnyájan együtt vannak. Elkésésről szó sem lehet, mert a későn jövők kizáratnak, de nemcsak elméletben, hanem gyakorlatilag is, amennyiben házigazdánk pont hat órakor bezárta nemcsak az ajtókat, de még a kaput is. Házigazdánk becsukja a spalettát és meggyújtja a villamos lámpát. Egy asszony énekelni kezd egy megható dallamú szláv színezetű éneket amit a többiek — huszonhármán voltunk, többé-kevésbé mind intelligens ember — halkán, meghatottan zümmögtek utána. A halk éneklésben és zümmögésben volt valami idegzsibbasztó. Énrám legalább azt a hatást tette. Az ének után szívéllyes házigazdánk imádkozott, majd felolvasta Máté 14: 22—23. és röviden meg is magyarázta, egyszerű, szívhezszóló szavakkal. Azután kezdődött a kinyilatkoztatás. Az olvasó azt hiszi, hogy ez valami nagyon érdekesítő lehetett. Óh nem! Nem látam én semmit, sem kicsiny, sem nagy, sem öreg, sem fiatal szellemet. Hallani hallottam, hogy a fómédium elkezd beszélni. Óh, de nem valami magasztos dolgot, meg csak valami szellemeset sem; beszélt igen együgyűen, minden rendszer nélkül. Beszédének még csak egységes gondolatmenete sem volt. De azért a spiritista testvérek micsoda áhitattal és feszült érdeklődéssel hallgatták. Az arany szájú Jánost nem hallgatták oly feszült figyelemmel és Spurgeon szavait nem lesték olyan érdeklődéssel, mint a testvérek a médium füres frázisait. Ha ez a beszéd egy felsőbbrendű szellem szellemi terméke volt, akkor nem tudom mit képzeljek néhány prédikátorunkról, akik nem vindikálják ugyan maguknak a szellemi felsőbbrendűséget, de tudnak összefüggően és érthetően beszélni; vajjon melyik sphaerába tartoznak ők? Aztán a médiumokat — (négy volt jelen) megszállták a rossz szellemek; azaz spiritisztikai nyelven szólva a nem tiszta, szenvedő szellemek. Ezek aztán rendeztek egy csoda szindarabot, mely drámai mozzanatokban bővelkedett és igen meghatotta a spiritista testvéreket úgy, hogy a gyengébb idegzetű asszonyok csak úgy zokogtak, ami még engem is meghatott. Tudja az ég, ha mások sírnak, nekem is sírnom kell és kellene talán még akkor is, ha csiklandoznának. Hiába, ilyen az én természetem. Az egyik szellem egy több rendbeli rettenetes gyilkos volt, a másik játszotta az üdvözült áldozatot. Volt csoda szemrehányás, felhánytorgatás, sírás, megbánás. Végül is a spiritista testvérek megtérítették ezt a gonosz szellemet és csináltak belőle egész becsületes szellemet rövid néhány perc alatt. Valóban rekord munka! Hej, csak mi tudnánk ilyen rekord munkát végezni, vagy talán nem is volna jó, mert azt tartja a közmondás: „Hamar munka ritkán jó.” — Azután volt még néhány hasonló jelenet, mire a médiumok abban hagyták a transbaesést, ami a seane végét je-

lentette. A testvérek igen meg voltak elégedve a seance eredményével és a szellemnyilatkozatok magasztosságával. Mondhatom ezek a magasztosságot illetőleg igazán igénytelen emberek. En a majd két órán át tartó seanceon semmi magasztosat sem hallottam. Ugy látszik annak a meglátásához spiritista szem kell.

A seance után felálltam és megkértem őket, hogy ne nehezteljenek, mivel hogy egy Saul a próféták közé keveredett és egyúttal meghívtam őket istentiszteleteinkre, ahol senki sem esik álomszerű állapotba, hanem predikátor és hallgató nagyon is ébren marad, ahol nincsenek ugyan kisebb és nagyobb, felsőbb és alsóbbrendű szellemek, ahol egyedül csak a Szentlélek nyilatkozik. Amikor megtudták, hogy nem vagyok spiritista, egy-kettőre vitába keveredtek velem, melyben kevés spiritistikai. De még kevesebb bibliai ismeretet árultak el. Gyakran hivatkoztak a szentírára. Meg van írva — mondták — ez, még az. Én a kezükbe nyomtam a bibliát, hogy mutassák meg nekem, hol van megírva, Persze, nem tudták megmutatni abból az egyszerű okból kifolyólag, mivel állításuk egyáltalában nincsenek a bibliában. Én pedig körülbelül azt mondtam nekik:

— Emberek, én a spiritismust nem abból a szempontból bírálom, hogy vajjon tiltott dolog-e az, vagy sem, hanem azt nézem vajjon praktikus-e, vagy sem, és úgy találom, hogy nagy mértékben unpraktikus. Miért? A nyilatkozatok, amiket kapnak s amiken állítólag a maguk lelke épül, nem érnek fel a biblia nyilatkozataival, sőt hihetetlen távolságban maradnak el tőle. Ha pedig ez így van akkor megmaradok a bibliám mellett, mert dőre ember az aki a gyertya lángjánál akar melegedni, amikor a napsugár áll a rendelkezésére. De más szempontból is unpraktikusnak tartom. Ismerek vagy száz spiritistát s ezek között csak kettőt olyant, akiről hiszem, hogy megvan térve. A tólvaj nem hagyja a lopást, a parázna a paráznaságát. Mit ér a spiritismus, amely gonoszokból nem tud jó embert faragni. Nem többre való, minthogy tüzre vettessék.

A jó testvérek nehezteléssel nezték reám, eretnekre.

Löbel János.

ISTENTISZTELETEK SORRENDJE:

Budapest. VI., Felsőerdősor 5. sz. 1 em. csüt. d. u. 7 órakor bibliaóra; vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet.

Budapest, Országbíró-út 12—14. sz. alatt szerdán este 7 órakor; vasárnap d. u. 3 órakor.

Xispesztén Nagy Sándor utca 5 szám alatt minden pénteken este 7 órakor és vasárnap délután 1/2 4 órakor.

Ginkota Ehmann-telep 3. barak 2. ajtó alatt szerdán este 7 órakor; vasárnap d. e. 10 és délután 5 órakor.

Nyiregyházán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e. 11 és este 8 órakor, szerdán és pénteken este 8 órakor

Sásdon minden második vasárnap, este 7 órakor.

Dombóváron Bezerédj-u. 27. minden más. vas., este 7-kor.

Kaponyár. Arany-utca 53. szám alatt, minden kedden este 1/2 8 órakor.

VASÁRNAPI ISKOLA

A zene hatalma.

A lugasban ült a kis Nóra, karjait az asztalra támasztva, dacosan nézte a lemenő napot, amely utolsó sugarát bocsátotta reá a hervadozó ősi leveleken keresztül. A kis Nóra egyetlen, elkényeztetett leánya volt Szabó kapitány és egyúttal birtokos úrnak. Életének elmúlt tizenkét esztendejét féktelen szabadságban töltötte el. Büszke atyja forrón szerette, szép, de, sajnos, beteges anyja elkényeztette. Őt semmi sem tudott jobban megörvendeztetni, mint mikor láthatta gyermekét örömben és boldogságban. A jó és szelíd szülők — sajnos — nem voltak éppen otthon, délvidékre mentek, hogy a beteges, fiatal anya ismét visszaszerezze egészségét. Így Anna néni helyettesítette a szülőket, amíg távol voltak. Anna néni! Ő volt persze megint az oka, hogy a kis Nóra dacosan ült a lugasban, magára hagyatva. Csupán az Anna néni miatt. Óh! A kis Nóra ökölbe szoritotta piciny barna kezét és izgatottan törülte le a harag könnyeit forró arcáról. Miért is jött a mama testvére, Anna néni! A kis Nóra sokkal szívesebben maradt volna a nevelőnőjével, a Dóra kisaszonnnyal egyedül, akivel legalább tudott cselekedni amint akart. Akkor legalább megvolna a szabadsága, amely után annyira vágyik a szíve és amelyért minden nap küzd újból s újból.

Szabad lenni! — Más akaratot nem ismerni, csak a sajátját és mindenkor azt csinálni, amit ő akar, ezután vágyakozott a kis Nóra.

Nóra ezt eddig nem tehette mindig. A szülők ennek az elkényeztetett kis leánynak minden kérését teljesítették és a Dóra kisaszonnnyal nem volt semmi mondanivalója. — Most ennek hirtelen meg kellett változnia. Vége kellett, hogy legyen mindannak, ami azelőtt oly isteni szép volt. A patakbán való lubickolás, a réten való órákhosszáig tartó séta, a magasztos versenyfutás a szomszédék Fricijével és a szomszédék Jancsijával való birkózások mind olyan szórakozások voltak, melyekről le kellett mondania a kis Nóranak. És csak azért, mert Anna nőninek úgy tetszett. Hogy gyűlölte a kis Nóra az Anna nénjét! De Anna néni nem volt olyan rossz, mint amilyennek a kis Nóra őt tartotta. Mindig barátságos volt, szerény és barnás szemei vonzó erőt gyakoroltak mindenkire, akivel csak érintkezésbe jutott és nagy lelki boldogságról és békeségről tettek tanúbizonyságot. A kis Nóra gyakran haraggal utasította el figyelmeztetéseit. De amikor előtte állt, akkor egy tekintet Anna néni különös szemeiből, elég volt arra, hogy a kis Nóranak erősen feltett elhatározását iugadozóvá tegye. És Nóra még sem akart szót fogadni. Minél jobban fáradozott Anna néni ő érte, annál jobban keserítette és bántotta. Anna uéniük nem volt éppen joga arra, hogy minden örömtől megfossa

a kis Nórát és szófogadó leányá alakítsa. Miért is kell mindennek ilyen hirtelen megváltozása!

Hát yetek volt-e az, ha ő felmászott a nagy-körtefára és ott olvasott, amint ezt ma is meg tette? Bár Anna néni már többször megiltotta — de hiszen a szülők megengedték neki mindig. És miért kellett öneki mindjárt oly dühösnek lenni és mondani: „Menj a szobádba és előbb nem fogok veled beszélni, míg bocsánatot nem kérsz tőlem és meg nem ígéred, hogy ezt többé nem teszed.” A kis Nóra lejött a fáról, de nem ment a szobájába, hanem büszke fővel ment az ő kedvenc helyére a lugasba, ahol most ül, dobogó szívvel és nyugtalanul. Oh, csak lennének itt a szülők, mennyire szerettek őt! Anna néni nem szereti őt, miért is jött ide? De ő sem szerette Anna néni, legkevésbé sem és engedelmeskedni sem fog neki soha. Azért is elmegy megint a patakba lubickolni, a szomszédok Jańcsijához játszani és megint fel fog mászni a körtefára, ha Anna néni nem is tetszik.

Ennyire jött a kis Nóra lázongó elmélkedéseiben, amidőn egy szelid hang nevéen szólítja: „Nóra! Hol vagy? Gyere vacsorálni!” Nóra mindjárt hallotta a nevelőnő hívását, de hagyta hadd jöjjen hozzá és akkor oldalán némán haladt a szobájába. A szegény nevelőnő nem mert egy szemrehányó szót szólani tanítványának, félig szanakoza, félig aggódva tekintett rá. Ismerte a kis Nórát és már hozzá volt ilyesmihhez szokva. Eleinte gyöngéden megkísérelte a kis Nórát átalakítani, de csakhamar belátta, hogy ez a szülők egyénisége miatt lehetetlen. Már Anna néni az asztalnál ült, amikor a kis Nóra belepert a szobába. Nóra nem látta Anna néni a szomorú, de szeretetteljes tekintetét, amikor a szobába lépett, lesütött szemekkel ment a helyére. Kínos étkezés következett. Majdnem egyedül Anna néni kellett a társalgást vezetni, mert a nevelőnő is a hozzá intézett kérdésekre csak kényszerűen felelt. Anna néni arca ki volt pirosulva és szemei is oly pirosak voltak, mintha sírt volna, sőt, mintha szemeiben könny is rezgett volna. A kis Nóra is látta ezt, amidőn titkon egy pillantást vetett Anna néni, ki szintén izgatott volt és a keze a tányér mellett remegett. De Nóra néma maradt.

(Folyt. köv.)

BIBLIAOLVASÓ KALAUZ

a Szentírás naponkénti olvasásához.

Dániel próféta könyve.

Vasárnap, július 9. Dániel kora. Dán. 1:1. II. Kir. 23:34—24:1. Dániel Jojakim Júda királyának idejében élt. Ezt a Jojakimot az egyiptomi Faraó-Néko tette meg királlyá, mikor Jeruzsálemet meghódította és Joakházt az előbbi királyt fogva vitte magával Egyiptomba. Jojakim 25 éves volt, mikor uralkodni kezdett és 11 esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. II. Kir. 23:36. Jojakim idejében Júdát Nabukodonozor, Babilonia királya hódította meg és Joakimot adófizető szolgájává tette. De ez fellázadt ellene,

miután 3 évig tülte az alárendeltséget. II. Kir. 24:1. Erre Nabukodonozor Jeruzsálem ellen vonult és a neki adófizető királyt, uralkodásának, vagy jobban mondva: neki való szolgálatának 3. esztendejében letette.

Hétfő, július 10. Jojakim halála. Dán. 1:2-a. II. Krón. 36:6., Jer. 22:18—19; 36:30. Jojakim gonoszul cselekedék az Úr előtt. Azért büntetésül Nabukodonozor babilonai király kezére adta őt. Ez a Nabukodonozor kettős béklyóba verette és Babiloniába akarta vitetni fogságba. De hirtelen még az úton halt meg. A katonák erre temetetlen, az útfélen hagyták. Így múlt ki ez az istentelen király azzal a csúfos véggel, melyet Isten Jeremiás próféta által előre megjövendölt neki! Azért, hogy ezáltal kísérelje meg utóljára megmentését úgy, mint ahogy később maga az Úr Jézus is, még szinte a 12. órában akarta megmenteni Júdást, azzal a megdölgölásra indító felhívással: „Amit cselekszel, hamar cselekedjed.” Ján. 13:27. Jojakim emléke nem volt áldott. Nem siratta őt senki! Népe nem gyászolta. Figyeljük meg az Úr intéseit, amíg nem késő s ne úgy éljünk, hogy hozzántartozóinknak halálunk után szinte örülnők kelljen a fellett, hogy meg szabadultak tőlünk!

Kedd, július 11. Nabukodonozor zsákmánya. Dán. 1:2., II. Krón. 36:7., II. Kir. 24:11—13., II. Kir. 25:13—17., Jer. 52:17—23. Jojakim elfogatásakor csak egy részt vitte el Nabukodonozor a jeruzsálemi templomban lévő szent edényeknek. A megmaradt szent edényeknek másik részét Jékoniás, vagy Joákin király fogságba-jutása alkalmával, az utolsó részt pedig Sédékiás király uralkodása idején vitte el Nabukodonozor Babiloniába. Ez azonban Nabukodonozornak már 4. támadása volt Judea és Jeruzsálem ellen. Cakhogy az első alkalommal nem vitt semmit magával a templom kincseiből, Izrael tehát bünei miatt megfosztatott a királyától, függetlenségétől, kincseitől, istentiszteletétől, templomi felszereléseitől. Ide juttat a bűn még ma is. Külső és belső romlását okozza az embernek. Teljesen kifoszt bennünket.

Szerda, július 12. Aspenáz feladata. Dán. 1:3—4. Aspenáznak, Nabukodonozor király udvarmesterének az volt a feladata, hogy Dávid király sarjából való és előkelő izraelita ifjakat válasszon ki arra, hogy előkészítsenek a király házában és országában való különböző szolgálatokra. Így teljesedett be az, amit az Úr Ezzeiás próféta által adott előre tudtára Ezekiás királynak. II. Kir. 20:18; Ezs. 39:7. A kiválasztott ifjak aztán úgy neveltettek a babilóniai király udvarában, mint előttük Mózes az egyiptomi király házában. Csel. 7:22.

Csütörtök, július 13. A királyi konyhán. Dán. 1:5—6. A fogoly ifjak mindennapi kenyérérol Nabukodonozor király gondoskodott. Az ő konyháján éltek azok. Ennek három évig kellett így történnie, melynek leteltével az ezen idő alatt nyert nevelés alapján „álljanak a király előtt”, vagyis szotgálnok kell majd a királynak. A sok ifjú közül csak néhányat emel ki a 6. vers, mert ezek felülmúlták az átlagot. Hány ifjú van ma is ki a puha kényelmet, a jó ellátást, emberek gondozását löbbre becsüli, mint az Úr gondviselesét! Te kitől várod a mindennapi kenyeredet; emberektől, vagy Istentől? Nem a munkaadók, vagy felelős kormányok, vagy szociális átalakulások biztosíthatják megélhetésünket, hanem az Úr, a mi Istenünk, ki teremtett és fenntart.

Péntek, július 14. Új nevek. Dán. 1:7. Régenie a hódító urak megváltoztatták meghódított alattvalóik ne-

veit. Dánielnek és társainak szép neveit, melyek jelentése az élő, igaz Istennel valami összefüggésben állott (Dániel pl. azt jelenti: Isten az én bízom; Ananiasz — Az Úr kegyelmessége.) pogány bálványok neveivel hozták összefüggésbe. Mennyire bántotta is ez Dánielt! Azért ő magát továbbra is Dávidnak nevezte. 7: 15, 28. 8: 1, 15, 27; 9: 2 stb. S kedvében járva mások is még a névváltozást elrendelt király is nevezte a régi néven. 4: 5; 5: 12—13; 6: 5 stb. Mennyivel különb és hasonlíthatatlanul dicsőbb lesz majd, ha az Úr Jézus fog új neveket osztogatni a győzőknek! Jel. 2: 17.

Szombat, július 15. Dániel és társainak állhatatossága. Dán. 1: 8—9. Dániel és társai nem akarták megfertőzteni magukat a pogányok eledelével, melyben sok minden előfordult, amit a zsidó szertartásos törvények tiltanak. S bizalommal tárja kívánságát Aspenáz udvarmester elé. De előzetesen bizonyára az Úr elé tárta kívánságát; kiről tudta, hogy az emberek szívét irányítani képes, mint a vizek folyását. És az Úrban bízva meg nem szégyenült. Az Úr Aspenáz szívét Dániel iránt jóindulattal töltötte meg. Oh ez volt az állhatatosság-jutalma!

Vasárnap, július 16. Dániel kitaratása. Dán. 1: 10—14. Dániel észreveszi, hogy Aspenáz nem ellenzi épen azt az ajánlatot, melyet tett az étkezésre vonatkozólag, csak kevés aggálya van Aspenáznak a saját személyi illetőleg. Ezért Dániel nem fárad el céljának elérésében tovább küzdeni. Az étkezési felügyelőnek azt az ajánlatot teszi, hogy tegyen próbát vele és társaival 10 napig. S e 10 nap alatt, míg csak zöldségféléket evett és vizet ivott bizonyára buzgón imádkozott azért is, hogy az Úr mutassa meg rajta és társain azt, hogy nem maradnak hátra testi állapotukban sem azok, kik az Urért mindenben mértékletesek és egyszerűek maradnak. Dániel kitaratása buzdítson bennünket, hasonló kitaratásra bizonyos istenes célok megvalósításában.

Hétfő, július 17. A próba sikerült. Dán. 1: 15—17. Dániel Istenben való teljes bizalommal ajánlotta a próbát. S nem vallott szégyent. Ki Istenben bíz meg nem csalatkozik. Így megpróbálhatjuk mi is az Urat. Malak. 3: 10. szerint a Seregek Úra maga szólít fel bennünket, hogy próbáljuk meg Őt! De az emberek nem lépnek személyes viszonyba Istennel, azért nem szereznek tapasztalatokat róla. Dániel és társai azonban nemcsak testekben, hanem lelkekben is megtapasztallták az Úr áldását. A négy izraelita fiú, aki a többi fogolytól, (az izraelitabeliektől is) hűségben, állhatatosságban és Isten iránt való bizalomban különbözött, különös lelki tehetségét is Istentől kapta ajándékba. Ezenkívül Dánielnek a prófétaknak megígért külön adományt is már ilyen korán megadta az Úr. IV. Móz. 12: 6. Minden az Úr ajándéka, Azért imádkozzunk buzgón gyermekeinkért!

Kedd, július 18. A vizsga. Dán. 1: 18—20. A Nabukodonozor által kijelölt 3 esztendő után (5 vers) nemcsak Dánielnek és 3 társának, hanem az összes fogoly izraelita ifjúnak meg kellett jelennie Nabukodonozor előtt, ki kérdésekkel tudakozódott náluk a tanultak iránt. (20) A négy, valamennyi között kitént s őket választotta a király maga mellé különösebb szolgálatra: „állanak a király előtt.” (19) De nemcsak a társaiknál volt okosabb ez a négy, hanem a király országában levő összes tudósoknál is. (20.) Az Úr félelme és istenes élet tehát nem butává és alkalmatlanná teszi az embert az e vi-

lágban való élethez, hanem inkább azoknál sokkal alkalmasabbakká, kik azt megvetik. Ha valahol megbízható, derék emberekre volt szükség, ott a világ is mindig szívesen kereste és alkalmazta az igazán kegyes életű, keresztényeket.

Szerda, július 19. Dániel életideje. Dán. 1: 21. Sokan úgy értették ezt a verset, mintha Dániel csak Cyrus király uralkodásának első esztendejéig élt volna. Itt azonban arról van szó, hogy az említett ideig maradt Dániel a babilóniai királyi ház szolgálatában. A 10. rész, 1. verséből világosan látszik, hogy Dániel, Cyrus perzsiai királynak még harmadik esztendejében is élt. Ez a király Istennek volt választotta, ki Jeremiás próféta jóvondelésének megfelelően tényleg véget vetett a babilóniai uralomnak és az igaz Isten ismeretére jutván, a zsidó népet 70 évi fogság után hazaengedte Babilóniából. II. Krón. 36: 21—23; Ezsd. 1: 1—11. Jer. 25: 11—12; 29: 10. Dániel tehát 3 babilóniai királyt szolgált: Nabukodonozort, Evil-Merodáket ennek fiát és Belsazárt az első unokáját. Továbbá szolgált egy médiái királynak, Dáriusznak és egy perzsiai királynak Kýrusznak. (Dán. 1: 1; II. Kir. 25: 27; Dán. 5: 1; 9: 1; 10: 1.) Tizenöt éves lehetett, mikor fogságba vitték, ott töltött 70 esztendőt, tehát legalább is 85 évet élt.

Csüörtök, július 20. Nabukodonozor álmának ideje. Dán. 2: 1. „Uralkodásának 2. esztendejében.” Ezt nem érthetjük szó szerint. Mert Jer. 25: 1 szerint Nabukodonozor Jójakimnek judeai királynak 4. esztendejében kezdett uralkodni. Amikor pedig ezt az álmot látta, akkor már Dániel is ott volt udvarában, ki pedig Jójakimnak 11. Nabukodonozornak pedig 7. uralkodási évében került a babilóniai fogságba, (II. Kir. 20: 36.) és 3 évig neveltetett, míg mielőtt a babilóniai király udvarában szolgált volna. Tehát az álmot Nabukodonozor, uralkodásának mintegy 10—11-ik évében láthatta. Ha itt mégis uralkodásának második évéről van szó, úgy ez azért van, mert az eset Dániel nyilvános szereplésének második évében történt, amikor még Nabukodonozor uralkodott.

Péntek, július 21. A babilóniai bölcsék zavara. Dán. 2: 2—11. Igaz, hogy a király emberi tudományt meghaladó dolgot kívánt bölcseséitől, mikor azt akarta, hogy mondják el neki elfelejtett álmát és fejtsek meg azt. De ezek a kaldeusok mindig azt hangsúlyozták, hogy ők képesek titkokat megfejteni s ha most erre még sem vállalkoznak, akkor csalóknak bizonyulnak s méltók a király büntetésére, mint igazi népámitók. Az a szólás: „Király örökké élj!” (4) szokásos megszólítás volt az udvaroknál. (Dán. 3: 9; 5: 10; 6: 6, 21; I. Kir. 1: 31.)

Szombat, július 22. A király haragja. Dán. 2: 12—13. A király haragjában kiadja a parancsot, hogy öljék meg a bölcséket. Ennek a parancsnak végrehajtásában keresik vala Dánielt is. Tehát Dániel a társaival nem volt azok közt a bölcsék közt, kiket a 2. vers említése szerint a király elébe vezettek. Miért nem hívatta őt a király, holott már az említett vizsgán kitént a bölcsesége? A király alkalmasint már megfélekedezett Dánielről, de mindenesetre Istennek ezzel is céljai voltak. Azt akarta, hogy megtessék előbb a világ bölcséinek tudatlansága! I. Kor. 1: 20.

Kiadó: „Keresztény Könyvesház” k. f. Szövetkezet.
Budapest, VI., Felsődör 5. szám.

A szerkesztésért felelős: REICHERT GYULA, Dombóvár, Berzsedj-utca. 27. sz.

Békeharang

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1 ÉN, 15-ÉN.
AMÉRIKÁBAN AZ ÉVI ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL
2 DOLLÁR.
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ: 207
EGÉSZ ÉVRE 96—K
FÉLÉVRE 48—K
EGYES SZÁMÁRA 4 KORONA.

Angyali szolgálat.

Hát létezik ez? Hát komolyan veheti az illyesféle dolgot moderngondolkozású ember a XX. században? Szinte hallom, hogy sokan rögtön ilyen, vagy ezekhez hasonló kérdésekkel állanak elő, amikor a fenti címet olvassák.

Pedig a Bibliában sokszor találkozunk angyalokkal. Ábrahámnak megjelentek angyalok, Lótót angyalok vezették ki Sodomából. A Zsolnárok könyvében ezt olvassuk: »Az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden utadban.« Az Úr Jézus születésénél angyalok szerepelnek. Megkísértetése után angyalok szolgálnak neki. (Mt. 4: 11.) A gyermekekre vonatkozólag az a száj, melyben álnokság nem találtatott, ezekről biztosít bennünket: »Az ő angyalaik mindenkor látják az én mennyei átyám ábrázatát.« (Mt. 18: 10.) Magáról pedig többszörönként is így szól az Úr Jézus: »Az embernek fia eljő az ő angyalaival.« (Mt. 16: 27; 25: 31; Mk. 8: 38; Luk. 9: 26.)

Az tehát kétségtelen, hogy a Biblia, meg az Úr Jézus is az angyalokat nem a képzelet szüleményeinek tartotta, mint sokan manapság, hanem valóságos, élő lényeknek, kik az embernél magasabbrendű teremtményei Istennek s azért vannak, hogy parancsolatait teljesítsék és Neki mindenben rendelkezésre álljanak, ha valami szolgálatról van szó.

Hogy ilyen lények az angyalok és hogy az angyali szolgálat nem a múltba tartozó esetleges esemény, hanem még ma is előforduló valóság, azt a tapasztalat is igazolja, még pedig számos példával. A sok közül hadd iktassunk ide egyet.

F. W. v. S. egykori osztrák császárságbeli hadnagy egy csodálatos élményét maga beszélte el e szavakkal: »Midőn zászlóaljammal a csehországi Kutenberg alatt táboroztam, az volt a szokásom, hogy nagy sétákat tettem. Egy hideg januári estén csak azon veszem észre magam, hogy bolyongásomban eltévedve, Kollin város kapujáig jutottam. A nap már lehanyatlott s legfőbb ideje lett volna annak, hogy visszaforduljak. De annyira átfáztam, hogy jónak láttam beférni a városba. Vasárnap lévén, a „Postá“-hoz címzett vendéglőben nagyszámu közönséget találtam együtt. Tíz óra volt, mikor vacsorámat elfogyasztva, hazafelé igyekeztem. Néhány száz lépéssel a város előtt vezetett az az ösvény, mely az országútról jobbra elkanyarodva Kutenbergbe jut-

tatott. Holdtölte volt és erős, fagyos hideg. Pudri kutyám örvendezve csaholt előttem, magam is megindulót fűtyöltem magamnak, hogy annak ütemére masirozthassak. Egy idő múlva úgy véltem, hogy erős-ferfi lépést hallok mögöttem. Hátratekintek és a leglisztább fényű holdvilág által bevilágított, hótakarta, egész területen magamon és kutyámon kívül egyetlen élőlényt sem láttam. Tovább menve észreveszem, hogy tőlem egy kis távolsággal előbbre kabátjába beburkolódzva egy férfi megy ugyanazon az úton, melyen én hazafelé igyekeztem. Különös. — Gondoltam magamban, az éjszakának tökéletes csendje szokatlan csöndősöket rejteget. Lépések, melyeket magam mögött véltem hallani egy férfitől erednek, ki legalább is 400 lépéssel előttem haladt az úton. Rajta hát, lássuk meg, ki az illető.

Nekiindultam a gyorsabb tempóban való menésnek, de bármennyire igyekeztem is, nem bírtam őt utolérni. Már nem is igen figyeltem az önfejűnek minősített előttem haladó férfit, amidőn észrevettem, hogy letértem a helyes útról. Azalatt, hogy az előttem haladó után törtettem, önkénytelen eltévesztettem az útam. De ezen az úton is Kutenbergbe kell érkeznem, csak hogy egy félóra idővesztéssel. Előőrsem feltartóztatlanul haladt előttem. Csak egy pillanatra láttam őt megállani. Jobb kezével egy helyre mutatott, mely az út mellett terült el. Aztán ismét odább sietett. Midőn odaérkeztem arra a helyre, észrevettem, hogy a gyalogsvény egy-mely szakadék mellett keskenyen haladt odébb. Egy kis vigyázatlansággal e helyen okvetlenül pörüljárnhatna az ember. Tizenkettőt ütött a toronyóra, mikor Kutenbergbe érkeztünk. Itt az a „különös“ a kaszárnya-tér felé kanyarodott. Így egy pillanatra eltűnt a szemem elől. Azért a parancsnok háza előtt őrtálló katonától megkérdeztem, ki volt az az ember, aki az imént haladt el erre. A katonára erősködött, hogy ő biz nem látott senkit. Ekkor ismét láttam az idegent, amint lassan haladt a kaszárnya felé. „Ott az!“ — mondtam a katonának s a vándor felé mutattam kezemmel. Demost is csak arról biztosított az őrtálló, hogy ő senkit sem lát. Erre az idegen után siettem. Ez egyenes irányban a kórháznak tartott, mely a kaszárnya keleti szárnyán levő egykori jezsuita kollegiumban volt elhelyezve. Az ajtó feltárult előtte s miután megegyeszer hátrafordult s felém nézett, eltűnt a kórházban. Az ajtó egy pillanat alatt ismét zárva volt. »Ki ment be ép az imént a kórházba?»

kérdeztem az őrt. „Senki, uram azóta, hogy ide állítottál” — felelte a lengyel származású katona. Türelmetlenül húztam meg a csengőt. Néhány perc alatt kinyitották az ajtót. Az őrseget tevő altiszt engedett be. „Ki jött még csak az imént haza?” „Kilenc óra óta én még senkinek sem nyitottam ajtót” — mondotta az altiszt. „Van-e valakinek kapu-kulcsa?” „Nincs! — „Melyik orvos teljesít ma éjjel szolgálatot a kórházban?” — „A. orvos. — „Szobájában van ő?” — Nem, a nyolcasban van S. közkatonánál, a ki aligha fogja már megérni a reggelt. Már néhány órája, hogy bement hozzá az orvos úr.”

Bementem a 8-as számú betegszobába és az alorvost a haldokló ágyán ülve találtam. Belépésemkor óvatosan felkelt és a betegre mutatott. A közlegényt személyesen ismertem s így részvétellel sieltem ágyához. S-nek nem volt különösebb műveltsége. Besorozása előtt napszámos volt. Dürva munkát végző, nehézségekben edzett férfi benyomását tette; arca alakatlan volt, felfogása pedig, minden alkalommal, rendkívül nehézkesnek bizonyult. Most azonban arcán nemes, majdnem fenkölt vonások tükröződtek; különös megdicsőülés nyugodott rajta. Nemsokára, belépésem után, felvetette reám tekintetét és megismert. Kissé megváltoztatta fekvő helyzetét és beszélni kezdett. A halálról és az ember örök rendeltetéséről beszélt, de oly módon, hogy meg kellett őt csodálnom. Hamarosan kifáradva, hátrahagyott a beteg, de kis idő múlva újra felemelkedett; szemével fürkészve keresett valamit az én szememben. Aztán arra kért, hogy hajoljak le hozzá. Leültem ágyára és megfogtam a kezét. „Van-e valami kívánságod?” kérdeztem, fülemmel a szájához közelítve. — Majdnem tört hangon szólt: „Hisz Keygyed?” Nem értettem mit akar. Erre kihúzta kezét a takaró alól és föl-felé mutatott. Most tisztában voltam kérdésével. De meglepett. Én a mindennapi élet embere voltam, a túlvilági életre nézve az volt a véleményem, hogy annak léteznie kell, de hogy mit kíván tőlem, azt nem kutattam soha. Harminc esztendő óta közönjösen engedtem leperegni; voltam — éltem — reménykedtem is, de hogy mi az a mit hittem és reméltem, azt sosem kértem számom magamtól. „Hisz Ön?” kérdezett megegyszer, mialatt megismételte a kezével az előbbi mozdulatot felfelé. Erre arcomat két kezembe rejttem el. Így maradtam csendben néhány percen át. Aztán nekibátorodva kérdeztem a katonától: „Mit akarsz, hogy higgyek?” Hígyjen Istenben, — Krisztusban — és az örök életben. — „Amen” — mondtam rá én és imára kulcsoltam kezeimet.

— „És higgyen Isten gondviselésében, melylyel örködik felettünk” — folytatta a katona egy kis szünet után. „És hogyha Ön hívő lesz, akkor nem lesz hiába az, a mi Önnel történt.” Ezután hátrahagyott és többé nem nyitotta ki ajkait. Szent órában szólott hozzám ez az egyszerű haldokló ember. Megtört szemeit lecsuktam. Aztán lakásomra siettem. Arról az esetről egészen megfeledkeztem, a mely okozója volt annak, hogy a kórházba mentem. Csak az imént átélt óra forgog gondolataimban. Lakásom előtt várt a szol-

gám az ajtóban. „Ma nem aludhat a szobájában” — volt az első szava, mellyel fogadott. „Egy negyed órával előbb ledől szobájának a mennyezete és ágya sok egyéb holmival darabokra törött.”

Most ismét különös vezetómre és a haldokló eme szavaira gondoltam: „És, hogyha Ön hívő lesz, akkor nem lesz hiába az, a mi Önnel történt.”

„Nem volt hiába az, a mi rajtam történt.”

Eddig az osztrák tiszt elbeszélése. Kedves olvasóm, nem emlékszel most? Te is vissza élednek valami ilyen csodálatos megőrzésére, megmentésére. Hány vészélyből szabadított ki már téged is a kegyelmes Úr, tán a nélkül, hogy Te tudtad volna! Mert az ő angyalinak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden útatban! Oh, hogy szeret ő téged! S Te szeretted-e, vagy közönnyel mellőzöd? Vajha Te is elmondhatnád az osztrák tiszttel: „Nem volt hiába az, a mi rajtam történt!”

R.

„Az Úr dicsérete az én számban vagon”.

34. zsolt. 2. vers.

A püspöki methodista egyház magyarországi missziója 1922. június 27-től július 2-áig Budapesten, Felsőerdősor 5. szám alatti imatermében tartotta második évi konferenciáját. Az összes magyar honi gyülekezetek predikátorai s munkásai, valamint a gyülekezetek képviselői jöttek össze, hogy egy év munkájáról leszámoljanak és Isten látható áldásáért hálájukat fejezzék ki. A konferencia napjai örömnapok és a hálaadás napjai. Örülünk ilyenkor, hogy püspökünk felkeres minket és alyai jótanácsokkal lát el és örülünk, hogy az összes gyülekezetek képviselőivel testvéri közösségben tölthetünk pár napot. Hálaadás napjai, nemcsak azért, mert minden egyes napon, minden hivatalos gyűlést s bizottsági gyűlést az Úr iránti hálával kezdjük, hanem azért is, mert az elmúlt évben Isten oly világosan mutatta meg szeretetét abban, hogy munkánkat láthatóan előbbre vitte s az Igét, végig az egész vonalon, győzelemre segítette. Voltak ugyan különféle nehézségek és akadályok, de az Úr, minden egyes esetben, szinte láthatóan segített.

Kedd este imatermünk szépen megtelt, az üdvözlő-estély alkalmával. Funk testvérünk a 34. zsoltárt olvasta, magyar és német nyelven. Szalós dr. testvérünk imádkozott. Szép karének elhangzása után Funk szuperintendens rámutatott Isten ama nagy segítségére, amiben részesítette munkánkat, úgy a gyülekezet belső hitéletének kiépítésében, mint gyülekezetünk külső anyagi szervezésében. Mi nem akarunk megszűnni az Urat dicsérni, panasz ne legyen szánkban, csak hála és dicséret. Szalós dr. testvér fordította e beszédet magyarra. Egyáltalában az egész konferencia alatt igyekeztünk pontosan betartani azt az óhajtást, hogy amit németül mondtak, azt magyarra is fordították. S viszont a magyar beszédet

némre fordítottuk s az angol németre és úgy magyarra. Aki konferenciánkon végig részt vett, láthatta, hogy ami egyházi szervezetünkben és gyülekezeti életünkben nincsen nyelvi és faji különbség. Nekünk a nyelv csak eszköz arra, hogy az Úr Jezusról szóló evangéliumot hirdessük, kinek-kinek anyanyelvén. A mi énekeink sokszor magyarul, németül, tótul, angolul szállnak az Isten trónjához, tanúbizonyságot téve arról, hogy közöttünk a nyelv nem képez elválasztó korlátot, minket a hit egyesít, a szeretet pedig lelkesít és buzdít Isten dicséretére.

Funk testvérünk meleg, szeretetteljes szavakkal üdvözölte püspökünket: Dr. Nuelsent és az Ausztriából, Svájcban, Németországból és Jugoszláviából megjelent delegátusokat. Reidt testvér még a budapesti gyülekezet nevében üdvözölte a püspök urat és a testvéreket, a 95. zsolt. 1-7: v. alapján.

Majd ezek után püspök urunk emelkedett szólásra. Megköszönte a meleg üdvözléseket. Örömeinek adott kifejezést, hogy mi mindnyájan egy és ugyanazon kötelekkel vagyunk egymással összekötve: a Jézus által és mindnyájan egy közösségben, az Úrral való közösségben állunk. Örül, hogy Isten gyermekeinek száma fojton szaporodik. Nemrégén Északnémetországban, majd Délnémetországban járt, — három hét előtt Svájcban. Mindenütt úgy látja, hogy az Úr megnyitja az ajtókat az Igének. Munkánk Olaszországban is, a Balti-honban is szépen fejlődik. Csodálatos dolog: amíg az egyik oldalon a népek nyugtalankodnak, békétlenségben élnek, háborognak, elfásulnak, élvezethajhászásba, osztályharcba, fagyjűlöletbe merülnek — addig a másik oldalon nagy vágyódás, éhség és szomjuság észlelhető, Isten igéje után. Egyes emberek, egész népek összeroppannak a jelen súlyos terhe alatt. A jövő sokak előtt mint ijesztő rém tűnik fel. Mi nem félünk, nem aggódunk. Mi Jezusnál irgalmat találunk, minket boldogakká tett. De boldogságunk arra kötelez, hogy viszont most mi is tegyünk boldogakká másokat. Mutassuk meg környezetünknek a mi életünk által, hogy nekünk van jó *Megváltónk!* Így támad fel bennük is a vágy azt a Megváltót követni, aki minket boldogakká tett.

A 111. ének elénekülésével s imával az üdvözlő-esté véget ért.

Szerda délelőtt a püspök úr úrvacsorát osztott, először a prédikátoroknak s azután a többi gyülekezeti tagoknak. Az úrvacsora kiosztásában Funk és Bargmann szuperintendensek segítettek. Egy testnek, egy léleknek éreztük magunkat az Úr asztalánál s szívünkben azzal a szent meggyőződéssel távoztunk onnét, hogy embertársaink közül sokakat akarunk az Úr Jezussal megismertetni s őket olyan boldogokká tenni, mint amilyenek mi vagyunk a Krisztus által.

Konferenciánk egyik fontos munkáját a kebelében fennálló bizottságok végzik, melyek minden évben újra alakulnak. Így az irodalmi bizott-

ság tervbe vette több könyv s röpirat kiadását, valamint terjesztését. Az alkohol elleni bizottság is tevékeny részt vesz az alkohol elleni küzdelemben azért, hogy jó röpiratokat ad ki, propaganda előadásokat rendez. A lelkeszképző bizottság ajánlatára elhatároztuk, hogy hazai prédikátorainkat mi magunk kezdjük képezni s az elemi ismeretekbe bevezetni, mielőtt még a frankfurti szemináriumba kerülnének. E célra télen át a budakeszi gyermeknyaraltatásra szolgáló házak volna felhasználhatók, hol nemcsak a leendő prédikátorok részesülnének bibliai oktatásban, hanem gyülekezeti tagjaink is odajönnének néhány heti kurzusra, hogy osztályvezetők, intókké és vasárnapi iskolai tanítókká képeztessenek ki s testvéri közösségben élve, hitük mélyüljön.

Püspök urunk ennek az *előkészítő* iskolának a tervét örömmel fogadta s megígérte, hogy abban már a télen pár hétig személyesen is fog szolgálni s a kezdő munkába bevezetni. Egyházunknak ez az újabb vállalkozása is nagyban hozzájárul majd ahhoz, hogy munkánk hazai talajból nőjön ki.

Prédikátoraink s egyháztagjaink továbbképzése céljából Dr. Nuelsen a következő tárgyokról tartott előadásokat: „Bibliai evangelizáció.” „A methodista egyházi rendszere és szabályai.” „A methodista egyház diakonisszáiról.” Ami egyházunk nem kizárólag a prédikátorokra ruhazza a munka kötelességét, hanem minden egyháztagra. Mindenkinek dolgoznia kell, tehetségéhez, erejéhez képest. Egyházunk munkaközösség; nálunk a gyakorlatban tényleg megvalósul az általános papság elve.

A skót misszió-társulat tágas termében is tartott püspökünk szép számu közönség előtt előadást, diakonissza ügyről, amely egyházunk egyik legfontosabb intézménye. Felhívta a hazai gyülekezetek hölgyeit, hogy lépjenek be a diakonissza munkába, mert minél több diakonissza s predikátor került ki valamely gyülekezetből, annál nagyobb hitéletre lehet nála következtetni. Amely gyülekezetből egy diakonissza, vagy predikátor sem került még ki, ott valami nincsen rendben.

A maga nemében szinte páratlan kis gyermek-ünnepély volt Budakeszin, jun. 29-én, amikor is Nuelsen püspök közreműködésével a gyermek-otthont átadtuk szép hivatásának. Püspökünk, ki sok ezer európai szegény gyermeknek nyújtott kenyeret, ruhát, jó, barátságos otthont, a magyarországi gyermekeknek is nagy örömet szerzett azért, hogy lehetővé tette, hogy a budakeszi szép hegyek közt jó erdei levegőben, minden nyáron pár száz gyermek nyaralhat. Megígérte püspökünk, hogy még több éven át gondoskodni fog arról, hogy magyar gyermekek nyaralhassanak Budakeszin. A kormány is nagy fontosságot tulajdonított gyermeknyaraltatási akciónak, amelyben képviseltette magát Dr. Ruffy Pál min. tanácsos által; a főváros pedig Dr. Lieber főjegyző által. A gyermekek énekeltek, szavaltak, a püspök ur s az említett képviselők lelkes be-

szédeket mondtak. Gyermekeink jó uzsonnával ellátva, örömtől sugárzó arccal szaladgáltak, játszódoztak, míg beesfeledezt, mi felnőttek pedig azon jóleső boldog tudattal távoztunk Budakeszről, hogy a hitből fakadó szeretet a legnagyobb hatalom a világon.

Vasárnap este zsúfolásig megtelt termünk. Konferenciánk szép munkára tekinthetett vissza. Még egyszer hálat adtunk az Urnak s kértük a jövő munkáévre Isten áldását. A testvérek által elmondott tanúbizonyosságtevések látható jó hatással voltak a hallgatókra. Az Ur megnövesztette egyházaink számát s azzal a bizonyossággal vettünk egymástól búcsút, mire jövőre Nyíregyházán viszonylójuk egymást, ismét megszáporodott a hívők száma. Igen, az Ur országának építése a célunk, semmi más.

W. I.

KÜLÖNFÉLÉK.

Évi konferenciánk. Lapunk más helyén hosszabb közleményben olvashatjuk június 27-től július 2-ig lefolyt évi konferenciánk részleteit. Itt csak röviden utalunk erre a körülményre s megemlítjük, hogy konferenciánkon nemcsak a fővárosi és annak környékén levő, hanem vidéki gyülekezeteink is képviseltették magukat, sőt jelen voltak külföldi képviselők is és más egyházak, vagy körök képviselői. Voltak ott Budapestről, Kispéstről, Szentlőrincről, Angyalföldről, Budakeszről, Nyíregyházáról, Dombóvárról, Kaposvárról, Kaposzecsokáról, Bialáról, Bécsből, Svájból, Jugoszláviából, Amerikából stb. A Németországból várt vendégek az ottani vasutas sztrájk miatt nem jöhettek.

Az osztrákok évi konferenciája. Ez közvvelen a mi konferenciánk után, július 4-től 9-ig tartott. Lefolyásáról esetleg később számolunk be. Hazánkban ezen a konferencián Funk szuperintendensen kívül Wallrabenstein és Reichert prédikátorok vettek részt.

Uj munkásunk. A konferenciánkról szóló beszámoló cikk megemlíti, hogy konferenciánk elfogadta a prédikátorképző bizottságnak azt az előterjesztését, mely a magyar viszonyoknak megfelelő prédikátorképző előiskola felállítását ajánlotta addig, míg a szükségnek megfelelőleg esetleg önálló prédikátorképző szemináriumot tudunk felállítani. Ennek az egyelőre felállítandó prédikátorképző előiskolának vezető tanárává püspökünk dr. Barta Bernát testvérünket nevezte ki. Szeretettel köszöntjük őt körünkben és Istentől sok áldást, bölcseséget és erőt kérünk számára magyarországi missziói munkásaink sikeres kiképzése érdekében. Uj iskolánknak Funk szuperintendens lesz az igazgatója, ki a többi prédikátorok időnkénti bevonásával Barta dr. mellett részt fog venni a munkások kiképzésében.

Magyarországi missziók munkásai és azoknak munkamezője. Püspökünk minden évben újra kijelöli a missziói munkások munkamezőjét. Az idei konferenciánkon így osztotta be a munkásokat:

Szuperintendens és pénztáros: Funk Márton.
Budapest (német gyülekezet): Funk Márton és Marquard Ede.

Budapest (magyar gyülekezet) és Angyalföld: dr. Szalós Artur.

Kispest: dr. Szalós Artúr és Löbl János.
Továbbá Péntes Károly, mint kíségitő.

Dombóvár és környete: Reichert Gyula és Anka György, mint kíségitő.

Györköny—Nagyszékely: Baumann Emi.

Nyíregyháza: Wallrabenstein Jakab és Harmann József, mint kíségitő.

Szeged és Sopron egyelőre üres.

Missziói iskolánk vezetője: dr. Barta Bernát. Budapesti könyvkereskedésünk vezetője: Hecker Henrik.

Budakeszii gyermeknyaralóink vezetője: dr. Pozewitz Tivadarné.

Budakeszii árvaházunk vezetője: Kretschmar Emilia, diakonissza-testvér.

Kolportöreink északon: Szabó Ede; Budapesten és a déli vidékeken: Péntes Károly.

Szociális és gazdasági ügyeink központi vezetője: Fleps János.

A budapesti és angyalföldi gyülekezet női munkása: Andraskó Anna. A kispesti, cinkotai és szentlőrinci gyülekezet női munkása: Rémay Mária.

Eszerint összesen 18 kinevezett munkása van a magyarországi methodista misszióknak. Vagyis 9 eggyénnel több, mint tavaly.

Kápolnaépítés Nyíregyházán. A kápolna építés június 22-én vette kezdetét. Nyíregyházai építésmérnökök vállalták a munkát 6 és fél millió koronáért. A szükséges anyagot és fuvarát az egyház adja. Szegény és gazdag testvéreink már hetek óta szorgalmasan hordják a homokot, meszet, terméskövet és téglát. Eleinte csak kis homok meg kőrakás emelkedett Dessewffy-tér 7. szám alatti háztelkünk előtt. Az emberek kíváncsian álltak meg s kérdezték, mi lesz ebből? Ki épít? Ma már egész köbhegy és téglakegy emelkedik s most már csudálkozva állnak meg és fejcsóválva mondogatják: „de ezek a methodisták mire nem képesek.” „Ezt mind ingyen fuvarozzák ide s még hozzá pénz is áldoznak?” „Igazán szép lelkesedés!” „Csak pár ember s mégis mit tudnak!” Ilyen és hasonló megjegyzéseket lehet hallani. Ha az Ur is úgy akarja, akkor október végén már készen áll a legelső magyarországi methodista kápolna. Szép, impozáns épület lesz. A földszinten lelkészlakás és imaterem — fenn az emeleten pedig egy hatalmas, 700 embert befogadó evangelizáló terem! Olyan központja lesz ez az épület a mi munkánknak, mely

majd hathatósan mozdítja elő Isten országának a lelkekben való felépítését. Örülünk, hogy hazai és külföldi testvéreink anyagi és erkölcsi támogatása révén, egy szép, modern, minden igénynek megfelelő hajlékhoz jutunk.

Ugyancsak örvendetes hír az a másik, mely szerint a nyíregyházi fiatalabb testvérek közül 24-en a lelkész buzdítására „hívőzenekart” alakítottak, hogy zeneszámokkal és zenekísérettel tegyék vonzóvá és kellemessé az istentiszteletet. Sikerült a nyíregyházi katonazenekar nagytehetségű karmesterét megnyerni, ki az ifjúságunkat hetenként három órában tanítja nagy szakavatottsággal és kellő szigorral. A fiúk óráról-órára megtanulják a kotta-leckét s pár nap múlva már kézbe is veszik a hangszert, amelynek megérkezését napról-napra várjuk. Október végére alapos készséggel már a fúvós zenekar fogja kellemessé tenni istentiszteleteinket s a kápolna avatására jövő vendégeket áhitatot keltő egyházi énekek eljátszásával akarjuk fogadni. Lám, mit lehet a fiatalsággal elérni! A korcsmai zene helyett egyházi zenét kultiválunk s duhaj ének helyett megtanítjuk Istent dicsőítő zenére! Ha az ifjúság ily nemes örömeiket szerez önmagának s másoknak, ezen csak Isten áldása lehet. Az Ő áldása legyen a kápolnaépítésen és a fúvó-zenekaron! *W. I.*

Alkohol elleni küzdelmünk. Egyházunk is ki akarja venni részét az alkohol elleni küzdelemből; sőt az összes hazai egyházak között jelenleg mi vagyunk az egyetlen, mely az alkohol elleni küzdelem hathatós támogatására egy külön munkást állított be, Wallrabenstein Jakab lelkész testvérünk személyében. Ugyancsak fontos missiót tölt be az egyházunk által fenntartott 3 szobás alkoholmentes étterem Budapesten, hol naponta 60–100 személy étkezik olcsó pénzért.

Június 7–10-ig éttermünkben nevezett lelkésztestvérünk e tárgyokról tartott előadásokat: 1. Szesz-kérdés. 2. A szesz átka. 3. A szesz és az ifjúság. 4. A szesz elleni küzdelem. Az előadásokat 15–20 ifjú látogatta; többnyire munkás és kereskedő ifjak. A tárgyakhoz hozzászóltak Funk M. szuperintendens, dr. Szalós Artúr, Löbel János, dr. Fleischer, Thomaskó Frigyes és mások.

Az előadássorozat meg akarta teremteni azt a kis-kört, mely *határozottan* küzd a teljes *abstinentiáért* és az *alkohol tilalomért*. Ez sikerült is. Minden hétfőn este összegyűl éttermünkben 20–25 ifjú s egy előadó vezetése mellett élénk eszmecsere indul meg az alkoholkérdésről.

Éttermünk teljesen díjtalanul áll az ifjúság rendelkezésére. Ott összejöhetnek jó lapokat olvasni, levelezésüket lebonyolítani s eszmecserét folytatni. Ezáltal lehetővé tesszük az ifjúságnak azt, hogy nem kell nekik korcsmába menni szeszt fogyasztani. Mi az *ifjúságra* építünk, mert azé a jövő. Amilyen az ifjúság, olyan a jövő s akié az ifjúság azé a jövő! Lelkész testvérünk ijesztő számokat említett fel annak bizonyítására, mennyire rombol az ifjúság körében az alkohol. Németországban 6.000 ifjú van javítóintézetben. Eme ifjak 87 százalékanak szülei alkoholisták. Egy is-

kola igazgatója érdekes statisztikát állított össze. Megvizsgált 7338 iskolaköteles gyermeket. Ezek közül szeszt még nem ivott: 166; a többi már mind ivott bort, sört, vagy pálinkát; 989 pedig már egy, vagy több ízben részeg is volt.

Mi methodisták nemcsak magunk akarunk abstinens életet élni s gyermekeinket is abstinens életre nevelni, hanem másokat is, felnőtteket s gyermekeket, ifjakat s hajadonokat meg akarunk nyerni az abstinens életnek, hogy, az alkohol ellen küzdők tábora napról-napra erősödjék! *W. I.*

Gyermeknyaralóink megnyitása. Június 29-én – amint erről lapunk más helyén részletesebben megemlékeztünk – nyitottuk meg budakeszli gyermeknyaralóinkat. Az említett Dr. Ruffy Pál államtitkár és Dr. Lieber Endre székesfővárosi főjegyző urakon kívül ott volt a budafoki rendőrfőkapitány, egy szakasz díszruhás rendőrrel. Érdekes volt, hogy Funk szuperintendens egyik beszédében ezt kérdezte a gyermekektől: Tudjátok-e, mit akarnak itt a rendőrök, kivont kardjaikkal? Ők azt mondják, mi azért vagyunk itt, hogy védjük a magyar gyermekeket! Dr. Tüller, amerikai egyházunk képviselője, az ünnepség után, le is fényképezte a díszruhás rendőröket, a tisztekkel és a főkapitánnyal együtt és ha még kapunk belőle fényképet, úgy ezt is, valamint a gyermeknyaralattal kapcsolatos akciónk megnyitásának több érdekes jelenetét is, klisé-lenyomatok alakjában, be fogjuk mutatni olvasóinknak.

A hit.

A hit a nem látott dolgokról való szilárd meggyőződésen alapszik. A hitet a legnagyobb istentagadó sem veheti el teljesen, amennyiben a multban történt dolgokat csak a hit alapján fogadhatja el.

Azonban lényeges különbség van a között, hogy valaki például egy történelmi eseményt fogad el valóság gyanánt, vagy pedig Isten beszédét fogadja el, mint ezen a földön élő minden egyes embernek írt üdvösségre vezető tanítást.

A hit olyan dolog, amelyet az értelmes ember szabad akaratából; saját elhatározásból fogad el. A mi Istenünk nem rabszolgatartó, aki kényszeríti az embereket a hit elfogadására. Ő mindnyájunknak szabad akaratot adott és azt kívánja, hogy önként saját elhatározásunkból kövessük parancsait.

Sokan azt mondják, hogy azért nem fogadják el az Istenben való hitet, mert sok olyan dolog van benne, amit a mi emberi értelmünkkel nem lehet felfogni. Ez az állítás kétségtelenül igaz, de vajon a nap fényét, melegtét sem fogadjuk el azért, mert ezen égitestről nincs olyan meghatározott fogalmunk, mint amilyennel birni szeretnénk.

Nézz széjjel a természetben! Számtalan csodát látsz, amelyet nem vagy képes megmagyarázni. Nem érzed-e önkéntelenül saját törpe-ségedet az isteni Alkotó mellett? Hogy mersz-

tehát te teremtmény a Teremtővel szembezállni, aki kezében tartja életedet? Vajjon a te akaratodtól függ-e születésed és haláloed? Nem Isten irányítja-e ezeket, amikor s ahogyan akarja?

Egyesek azt állítják, hogy a teremtés leírása Mózes első könyvében nem állja meg helyét a tudományos kutatással szemben. Azonban ne fedjük el, hogy a Szentírásnak nem az a célja, hogy természettudományi felvilágosítással szolgáljon, hanem hogy az embereket olyan erkölcsi színvonalra emelje, amelynek gyümölcsei örökértékűek lesznek.

Vannak, akik azért félnek a keresztény hiteltől, mert azt hiszik, hogy nem egyéb mint fanyar aszkézis. Tény, hogy felállít bizonyos korlátokat és azt mondja: Eddig és nem tovább! de viszont az igazi lelki szabadság és tiszta öröm csak ezen korlátokon belül található. Az a fegyelem, amelyet az isteni törvények gyakorolnak felüdíti szívünket, lelkünket.

Kedves olvasóm jöjj és imádd az Istent, Aki örök igazság és szeretet, Aki megbocsátja eddigi tévelygéseidet, bűneidet, Aki gyermekévé fogad és erőt ad neked egy új, istenfélő életre.

R. M.

VASÁRNAPI ISKOLA

A zene hatalma.

(Folytatás.)

Vacsora után, amidőn már a szolga az asztalt leterítette és a nevelőnő, fejfájása miatt, visszahúzódott szobájába, Anna-néni magához hívta a kis Nórát. «Nóra!» mondotta, barna szemeit a kisleányra szegezve, «nincs semmi mondani valód?» A kis Nóra rázta a fejét és ezt mondta: «Nem fogok téled bocsánatot kérni». «Akkor jó éjt Nórika, menj az ágyadba!» Nem csókolta meg, mint rendszeren, csak némán feléje nyújtotta a kezét, amelyet a kis Nóra gyorsan megragadott és ment aludni. Az ajtót oly erősen csapta be maga után, hogy Anna-néni szinte megijedt az erős csattanástól. Majd megtörölte vizes homlokát és egy mély sóhajlás tört ki kebléből: «Oh Istenem, segíts nekem, adj nekem türelmet; látod, én nagyon szeretem a kis Nórát és szeretném, ha megjavulna. Tudom, hogy először a dacos szívét kell megnyernem, de úgy látszik, hogy ez nem fog sikerülni. Azonban reményemet mégsem adom fel.» Anna-néni fölállt, a zongorához ment és kezdett lassan játszani. Milyen régóta nem játszott már... Már egy hónapja nélkülözte. Minden erejét és idejét igénybe vette ez a vad kisleány. De ma megint óhajt egyszer játszani. Talán enyhülést nyer akkor fáradt szíve. Talán eloszlatja a zene minden nyomasztó gondolatát ma megint, úgy mint már több ízben. Anna-néni leült a zongora mellé, kezeit először ölébe tette, a tekintetét a zongorára irányította, azután fejét fölemelve,

gyöngéden jártatta ujjait a billentyűkön: fantáziájából játszott. Félénken, habozva és szomorúan törtek elő ujjai alatt a hangok. Először gyöngéden, a távolban alig hallhatóan szólt a zene, de utána mindig erősebben és végül is betöltötték az egész szobát az édes, tragikus melódiák, amelyekből a fájdalmát és az elfojtott könnyeket ki lehetett érezni. Oh, te zenei varázs! te tudsz emberi szíveket szomorúvá és vidámmá tenni, könnyűvé és boldoggá. — Anna-néni csak játszott... Minden bánatot és keserűséget eltávolított magától a zenével. Semmit sem hallott már a külvilág zajából, elfelejtett mindent és csak figyelte az éneket és a zenét.

A hangok a nyitott ablakon át kifelé törtek, ki az erős árnyékkal borított kertbe. A szoba ablakánál állt Dóra kisasszony, aki teljesen el volt ragadtatva a szép hangoktól és a konyhában a személyzet is figyelte a szép zenét. — De ezuttal még valaki más is figyelt. Ez a kis Nóra volt. A legelső gyöngéd és finom akkordnál emelte fel a vánkösba rejtett dacos fejcskékjét és csak hallgatólt. Dobogó szívvel hallgatta az édes, de számára vádló hangokat. Valóban Anna-néni játszik? Valóban ő volna az, aki ilyen szépen tud játszani? Van-e ennek a szigorú Anna-néninek ilyen finom érzése? A zene bekopogtatott a kis Nórika elzárkózott szívébe és minden dacosságát elűzött onnan. Az, amit a kis Nórika soh'sem akart belátni, az most egyszerre világos lett előtte. Anna-néni a javát akarta akkor is, amidőn sokat megtiltott neki. Ő csak olyan jóságra akarta nevelni, mint amilyent ő maga is gyakorolt. Ha nem ez lett volna a célja, tudott volna-e valaha is sirni az ő dacossága miatt? Nem árulta-e el a zene is a kedves Anna-néni egész természetét? Egő arccal ült a kis Nórika ágyában és sirásra fakadt. Ő nem szerette a jó nénijét. Nem is kért tőle bocsánatot és szándékosan keserítette. — Anna-néni pedig sirt. — A kis Nóra gyorsan kiugrott az ágyából és az ajtóhoz ment. Talán most van még idő, Anna-néni ne várjon tovább. Lassan, habozva nyomta le a kis kilincset és most a szobában állt.

Anna-néni az egészéből nem hallott semmit. Végtelen finom hangok hullámozottak Nórika felé. Anna-néni mélyen lesütve tartotta fejét. — Talán csak nem sir megint? — A kis Nórika teljesen elvesztette lélekjelenlétét. Egy percig mozdulatlanul állt, azután hirtelen átölelte Anna-néni térdét és szinte zokogásba fulló hangon ekkép könyörgött: «Légy megint jó hozzám Néném, kedves jó Néném, szeress megint engem.» — Megijedve és mélyen megrendülve emelte fel Anna-néni a kisgyermeket, ölébe vette, a kis fejét gyöngéden magához szorította. Sokáig tartott, mire a kis Nóra visszanyerte lélekjelenlétét és azután olyan óra következett, amelyet Nóra életében soha el nem felejtett és amely óra jó hatással volt reá egész életében. Ettől az órától kezdve igyekezett jobb lenni és teljes odaadó szeretettel csüngött Anna-nénin, dacára annak, hogy neki sokszor kellett még ezentúl is figyelmeztetni őt.

Mi művelte ezt a csodát? Mi hozta létre ezt az átalakulást? A zene hatalma volt ez. Oh, te

édes és talányszerű zenei erő. Te olyan gondolatokat tudsz az emberi szívből napfényre hozni, amelyeket az ember soh'se sejtett, te olyan dolgokat tudsz véghez vinni, amelyre ember nem képes. — Ford.: H. H.

(Vége.)

A te kezeid teremtettek és erősítettek meg engem; oktass, hogy megtanuljam parancsolataidat. Zsolt 119:73

A zsoltárító Istennel beszél és mondja Neki: «A Te kezeid teremtettek engem.» Ez azt teszi: «Te vagy az én alkotóm, teremtőm.» »Oktass!» Ez pedig azt jelenti: «Légy Te az én tanítóm!» Tehát: »Isten, ki a teremtőm vagy, légy Te az én tanítóm is és írd meg parancsolataidat a szívembe.» — Hiszen nagy nyereség az is, ha a gyermeknek kegyes, jámbor szülei és tanítói vannak, akik megtanítják őt Isten parancsolataira. De persze arra a legkegyesebb édesanya sem képes, hogy az isteni parancsolatokat a szívünkbe vesse, legfeljebb csak az értelmünkbe és emlékezetünkbe tudja azt belevésni. Csak Isten tudja parancsolatait beírni a szívünkbe. De ha Ő beleírja azokat, akkor az szívünkben is van ám! »Én — szól az Úr — parancsolataimat írom a ti szívetekbe és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok és az én törvényeimet megőrizzétek és betöltsétek.» Az embernek a teremője, a legjobb tanítója is. Csak az képes a szívet megújítani, aki azt teremtette is!

BIBLIAOLVASÓ KALAUZ

a Szentírás naponkénti olvasásához.

Dániel próféta könyve.

Vasárnap, július 23. A szükség áldása.

Dán. 2: 14—18. Ariok a királyi testőrség kapitánya eljuttott Dánielhez is, hogy megölje őt, híven a királyi parancshoz. Tőle tudja meg Dániel, hogy mi indította a királyt ilyen parancsolat kiadásához. Dániel Ariok beleegyezésével a királyhoz siet és időt kér arra, hogy megmagyarázhassa neki az álmát. Csodálatos, hogy Dániel úgy Ariok, mint a király előtt kegyelemre, jóindulatra talál. Holott ez utóbbi a többi babilóni bölcsnek Dánieléhez hasonló kérését visszautasította. (v. ö. 8 vers.) Lehet e csodálatos dolognak természetes magyarázatot is találni. Mindketten visszaemlékezhetek Dániel kiválóságára. (v. ö. Dán. 1: 18—20.) A fő azonban, hogy Isten megmenteni akarta Dánielt. S ezért nem bántotta őt senki. Még a hajszála sem görbülhetett meg. Máté 10: 30. Azért mi se féljünk, ha veszély fenyeget, hanem kövessük Dániel példáját. Ő nagy veszélyben, nagy szükségben teljes bizalommal kereste az Úr orcáját. Társaival együtt imádkozott, hogy megismerje Isten akaratát. Így lesz a szükség áldássá. Ha azonban Dániel már a szükség előtt is nem lett volna kapcsolatban az Úrral, akkor bizonyára nem az Úrnál, hanem embereknél kereste volna a segítséget. Te kire

támaszkodol a szükség idején? Ettől függ, hogy áldás, vagy átok nyugszik-e rajtad.

Hétfő, július 24. Az ima ereje. Dán. 2: 19—20. Dániel nem hiába imádkozott társaival együtt. Az Úr meghallgatta imájukat és felelt kérésükre. Isten nem téveszt meg senkit! Te sem imádkozol hűbába. Isten Dánielnek látásban adja tudtul akaratát. Mert a látások megértésére Dánielnek különös adománya volt. Isten a kijelentéseit mindenkinek az értelméhez szabja. Őh, mily hűség és kegyelem ez Tőle! Ennek megtapasztalására szíve hálaival telik meg. Kérni bizonyára már Te is kértél Istentől eleget! De hogy vagy a hálaival? Nem feledkeztél meg arról?

Kedd, július 25. A magasztalás tárgya. Dán. 2: 20—21. Dániel kiemeli Isten bölcsességét és erejét. Mert Dániel megtapasztalta, hogy Isten tökéletes bölcs és mindenható. Kiemeli Isten kormányzását. Ő rendezi el a világ folyását. Királyok, birodalmak feltámadása, esése tőle függnek. Még ma is. Hogy végeredményben az történik, amit Istenünk akar, ez a mi vigasztalásunk minden időkben. Az igazi bölcsesség és tudomány Istentől van. Ezért is hálaival tartozunk neki. Merítsünk ebből a forrásból. Jakab 1: 5.

Szerda, július 26. A világosság Atyja. Dán. 2: 22—23. Dániel dicséri Istent, mint ki megjelenteli az elrejtett titkokat. Belát a sötétbe. Világosság lakik vele. Az az eleme. S ő maga meg a világosságban lakik. I. Tim. 6: 16. Ő a világosság. I. Ján. 1: 5—7. Előtte minden nyilvánvaló. Zsid. 4: 13. Elbírod az Ő minden titkot kifürkésző tekintetét? Őh, ne titkolj előtte semmit. Hisz jobban ismer téged, mint te önmagadat. Tárd fel inkább szíved legtitkosabb redőit. Előtte, a világosság Atyja előtt és szakadj el a sötétstől! Aztán légy hálás Iránta azért, hogy neked is megjelenteli azt, amit kérsz Tőle.

Csütörtök, július 27. A való és az utáztat közötti különbség. Dán. 2: 24—28. Az emberek mindig saját bölcseségükre, erejükre támaszkodnak addig, míg újjá nem születtek Istenből. Nabukodonozor is mindjárt azt kérdezi Dánieltől: „Vagyon-e tehetséged néked?” Dániel nem restelkedik hangsúlyozni, hogy az emberi bölcseségnek és tehetségnek meg kell csúfoltatnia. „A jövődölők meg nem jelenthetik a királynak.” (27.) Ez a szó: „jövendölők” tulajdonképpen e helyett a szó helyett áll: „metszők”. A régi pogány „bölcsek” ugyanis az átlatok belsejéből, szíve, veséje alapján jövendöltek. Az újkori „metszők”, anathomok és egyéb bölcsek a régiekhez hasonló módon vallanak szegyet elméleteikkel. Erről nemrég egy magyar anathomiai tanár tett bizonyosságot, ki egy Münchenben tartott orvosi szakgyűlésen győződött meg erről az igazságról.

Az igazi bölcsesség Istentől származik. Tőle kapta ezt Dániel is. (28.) Ezért ő csak Istentől szól és nem magáról. Őt dicséri az emberek előtt is és nem magát! Hát te?

Péntek, július 28. Dániel alázatossága. Dán. 2: 29—30. Dániel azt mondja, hogy nem azért tudja ő a király álmát megmondani, mivel neki minden teremtmény felett való, saját bölcsesége és tehetsége van, hanem mert az Úr jelentette meg neki. Az Úr ajándékát ő nem használja fel a saját dicsőségére. Ép oly kevéssé, mint József. I. Móz. 41: 16. Ennek ellentétje Simon mágus. Csel. 8: 18—19. Melyik a kettő közül a te képed?

Szombat, július 29. Dániel megjelenteli a király álmát. Dán. 2: 31—45. Az álom a népek történe-

tét jelenti, mely rettenetes szoborhoz, nagy állóképhez hasonlít. A babilóniai világbirodalom különösen erős, Nabukodonozor hasonlíthatatlan győzelmes király. (Az arany fő: 38 vers.) Az utána következő világbirodalomnak két része van, mint a mellkas, jobb és bal részből áll; s a bal rész a szívvel erősebb, mint a másik. Ez a méd és a perzsa uralom a hatalomra nézve az ezüst értékét képviseli. A harmadik (has és oldalai részből valók 32.) világbirodalom a macedon-görög, már kisebb volt hatalomban, mint a második. Ezt a birodalmat Nagy Sándor vitézei fel is osztották maguk között. A negyedik, a római birodalom eleinte erős volt (lábazárai vasból 33.) de később fejlődésében majd erős, majd gyenge (lába és ujjai résszerint vasból, résszerint cserépből 33. és 41.) A római birodalom két részre oszlott. Kelet és nyugat római császárság. Ennek utóhatásai a ma fennálló birodalmak, melyek egyike sem maradhat meg sokáig, amint, hogy vas és gyagy széjjel málik, ha együtt van. A végidőben 10 királyság lesz: 5 nyugaton, 5 keleten, amint 10 újj van a lábon. Ezek népszövetséget kötnek egymás között, melynek az antikrisztus lesz a feje. A kő, mely az égből esik alá a őszetéri az álló képet: Jézus Krisztus és a hegy, mely belöli az egész világot: Istennek országa, mely meghozza erre a vérrel áztatott földre a békeség birodalmát. Mily csodálatosak Isten tervei. Dániel óta, hogy beteljesedett minden. Ne felejtünk el így imádkozni: „Jöjjön el a te országod!”

Vasárnap, július 30. Dániel kitüntetése.

Dán. 2: 46—49. Nabukodonozor eleinte embertelenül bánt volna bizony még Dániellel is. Őt is megöletté volna, ha Isten különösképen nem gondoskodik életbenmaradásáról. De miután Dánielből isteni bölcseséget látott kisugárzani, átcsap a másik szélsőségbe s szinte Istennek kijáró tiszteletben részesíteté. 46. Dániel, kinek alázatosságát már előbb láttuk, ezt a tiszteletet bizonyára nem fogadta el, ha erről itt külön megemlítés nem is történik. Az ő magartása nem lehetett más, mint Isten egyéb gyermekeié hasonló esetben. Csel. 10: 25—26. Csel. 14: 13—15. Jel. 19: 10; 22: 8—9. De Nabukodonozor Dánielt azért nagy méltóságra emelte. Így tesz a világ is sokszor. Nemcsak előbb kiáltja: „Hozsanna” és azután: „Feszítsd meg”, hanem megfordítva, előbb a: „Feszítsd meg”-et, azután a: „Hozsanna”-t. Isten azonban felmagasztalja az alázatos szívűeket! Ezt mutatja Dániel példája is.

Hétfő, július 31. Nabukodonozor kevélysége.

Dán. 3: 1—3. Nabukodonozor meghódolt Dániel hatalmas, nagy Istene előtt (2: 47). És most mégis bálványimádásra akarja bírni alattvalóit. Egy tizenötösör akkora képet készített, mint amekkora egy közönséges ember alakja. Az a kép tiszta aranyból volt. Mindenesetre nem tömör, hanem belül üreges. Tán álmának emlékére készíttette. De kevélysége kitűnik abból, hogy a kép felszentelésére gondolt és ez alkalommal országos ünnepet szerez, melyre összes hivatalnokait és tisztviselőit berendelte. Oh, aki áll vala, vigyázzon, hogy el ne essék!

Kedd, augusztus 1. A király veszedelme. Dán. 3: 4—11. Hogyan jutott Nabukodonozor annyira, hogy kiadta parancsot, hogy a nép adott jelre imádjá azt a felszentelendő képet (5) és hogy a ezen rendelet ellen vétők tüzes kemencébe vettessenek? (6.) A rossz tanácsadók folytán (8.) Ezek Dániel távollétében úgy látszik Dániel társait lehetetlenné akarták tenni a király előtt s csalárdssággal vették körül őt, mignem hajlandó volt véghez vinni azt, amit ezek taná-

csoltak neki. Őrizkedjél a rossz társaságtól és a káros befolyású emberektől!

Szerda, augusztus 2. A vádlók aknamunkája.

Dán. 3: 12. Mivel Dániel nincs a király közelében, azok a vádlók ennek fejét annál könnyebben elcsavarhatják, hogy eltegyék láb alól azokat a derék hivatalnokokat, kik — mint ők vélték — akadályozzák az ő saját érvényesülésüket. „Zsidó férfiak.” Tehát foglyok, kik halálával tartoznak a királynak, mert tisztásra méltatta őket, arra vetemednek, hogy a király parancsa ellen tesznek! „Nem gondolnak Veled!” „A Te Isteneidet nem tisztelik.” Oh ezek a másokat befeketítő! Mefisztó hálok! Te nem ismered őket? Te még nem toltál soha senkit felre, hogy magad könnyebben érvényesülhess?!

Csütörtök, augusztus 3. Ellkeményedés.

Dán. 3: 13—15. Borzasztó dolog, a Sátán hatalmába esni. Ezt mutatja Nabukodonozor példája. Nabukodonozor minijobban megkeményíti magát. Mind mélyebbre esik. Már szinte káromolja Istent, kit előzőleg tisztelt és imádozott. „Kicsoda az az Isten, ki titeket kivegyén az én kezemből?” (15.) Ennyire jutott dühében. A vádlók olyan tüzzel gyújtottak lelkében, mely megemésztette őt. Add a kis ujjadat a Sátánnak s csakhamar egészen az övé lesz! II. Kir. 18: 32—35; Ezs. 36: 18—20; Máté 27: 43.

Péntek, augusztus 4. A három vádlott bátor hitvallása.

Dán. 3: 16—18. „Nem szükség nekünk megfélemlünk.” (16.) Vagyis: Majd megadja Isten maga a feleletet. Ő, akit te király gyaláztál: Ő tényekkel fog felelni. Ha te gyalázod is Őt, mi tiszteljük; Ő kiszabadíthat minket a tüzes kemencéből is. (17.) De ha nem is tenné meg, mert más volna a célja velünk, akkor sem hajlunk meg istentelen kívánságod előtt, hanem inkább meghalunk, hogysem elpártoljunk Istenünktől! (18.) Micsoda szent erő ez! Ismered-e ezt az erőt és használod-e?

Szombat, augusztus 5. A haragos király bosszúja.

Dán. 3: 19—22. A király azzal akarja magát megbosszulni a bátor hitvallókon, hogy: tüzhálálra ítéli őket. Haragjában orcájának színe is elváltozik úgy, mint Kainé. (I. Móz 4: 5—6.) kinek különben is nyomdokaiba lép. Ebből is látjuk, hogy a harag, bosszúvágy egyértelmű a gyikossággal. I. Ján. 3: 15.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház” k. f. Szövetkezet. Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.

A szerkesztésért felelős: REICHERT GYULA, Dombóvár, Bezerej-utca. 27 sz.

ISTENTISZTELETEK SORRENDJE:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. sz. 1 em. csüt. d. u. 7 óra-
kor bibliára; vasárnap d. e. 10 óraker istentisztelet.

Budapest, Országbír-út 12—14. sz. átt szerdán este
7 óraker; vasárnap d. u. 3 óraker.

Kispester Nagy Sándor utca 5 szám alatt minden pén-
teken este 7 óraker és vasárnap délután 1/2 óraker.

Ginkota Ehmman-telep 3. barak 2. ajtó alatt szerdán este
7 óraker; vasárnap d. e. 10 és délután 5 óraker.

Nyíregyházán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e. 11 és este
8 óraker, szerdán és péteken este 8 óraker.

Sásdon minden második vasárnap, este 7 óraker.

Dombóváron Bezerej-utca 27. minden más vas, este 7-ker.

Kaponyvár. Arany-utca 53. szám alatt, minden ked-
den este 1/2 óraker.